

2. Osobitná časť

K § 1

Účelom tohto zákona je kolektívne uspokojenie veriteľov dlžníka, ktorý je v úpadku. Na riešenie tejto situácie zákon ponúka dve alternatívy. Prvou je reštrukturalizácia dlžníka, druhou je konkurz. Ich spoločným znakom snaha o čo najrýchlejšie uspokojenie veriteľov v čo najväčšom rozsahu. Navyše, účelom reštrukturalizácie je popri dosiahnutí prvého uvedeného cieľa aj snaha o zachovanie prevádzky podniku dlžníka alebo jeho časti. Naopak, cieľom konkurzu je rozpredaj dlžníkovho majetku a teda z toho vyplývajúci zánik výkonu podnikateľských aktivít dlžníkom.

K § 2 až 4

Zákon vymedzuje základné zásady a ciele tohto zákona. Ide navyše o akési interpretačné pravidlá vo svetle ktorých my sa mal súd posudzovať oprávnenosť výkon akéhokoľvek práva alebo potrebu plnenia akejkol'vek povinnosti podľa tohto zákona.

K § 5

Predmetom tohto paragrafu je vymedzenie okruhu dlžníkov, ktorý podliehajú režimu zákona, pričom priamo zo zákona existujú dve výnimky. Prvá sa vzťahuje na štát ako suverénny subjekt. Ostatné "štátne" subjekty s vlastnou právnou subjektivitou naopak režimu zákona podliehajú. Druhá výnimka sa vzťahuje na dlžníkov, ktorý by inak podbiehali režimu zákona, ale z dôvodu, že v konečnom dôvode za ich záväzky zodpovedá ale ručí štát sú z režimu zákona vylúčení rovnako, ako je to v prípade štátu. Druhý odsek vymedzuje časový okamih od ktorého sa dlžník stáva úpadcom.

K § 6

V súlade s platnou právnou úpravou aj tento zákon rozlišuje medzi dvoma kritériami pre určenia úpadku dlžníka, ktorými si tzv. platobná neschopnosť a predĺženie. Prvé kritérium je aplikovateľné na všetkých dlžníkov, druhé len pre tých dlžníkov, ktorý vedú účtovníctvo podľa zákona o účtovníctve.

K § 7

V konkurze si uplatňujú práva konkurzní veritelia, veritelia s nárokom na vydanie majetku a veritelia podstaty. Konkurzní veritelia môžu byť nezabezpečení veritelia, oddelení veritelia alebo kvalifikovaní oddelení veritelia, pričom nezabezpečení veritelia sú aj tí oddelení veritelia pri ktorých je zrejmé, že nebudú uspokojení predmetu ich zabezpečenia. Veritelia s nárokom na vydania majetku sú veritelia, ktorý sa môžu domáhať u správcu vydania majetku zahrnutého so súpisu podstaty. Veritelia podstaty sú všetci veritelia ktorých pohľadávky vznikli po vyhlásení konkurzu. Podľa charakteru ich pohľadávok sa veritelia podstaty členia na veriteľov z prevádzky podniku (ak ich pohľadávka vznikla z prevádzky podniku), veriteľov proti oddelenej podstate (ak ich pohľadávka súvisí s nákladom vynaloženým ohľadom majetku v oddelenej podstate) alebo veritelia proti všeobecnej podstate (ak ich pohľadávka súvisí s nákladom vynaloženým v súvislosti s majetkom patriacim od všeobecnej podstaty). Pokiaľ ide o veriteľov podstaty a ich pohľadávky proti podstate, keďže nie vždy sa dá presne rozlíšiť na aký majetok (a tým pádom na akú podstatu) sa tá-ktorá pohľadávka proti podstate vzťahuje, zákon pre takéto prípady zavádza mechanizmus pre pomerné rozdelenie týchto pohľadávok medzi dotknuté podstaty. Inými slovami, výdavok v hodnote 10 vynaložený správcom na celý majetok bez možnosti špecifikovania presne na ktorú položku majetku sa vzťahuje sa prerozdelení medzi viaceré položky majetku vo výške vypočítanej podľa navrhovaného vzorca.

V reštrukturalizácii si uplatňujú práva reštrukturalizační veritelia a prednostní veritelia.

K § 8

Zákon v tomto paragrafe vymedzuje niektoré základné pojmy, ktoré majú spoločné uplatnenie pre viaceré časti zákona. Na rozdiel s platnou úpravou zákon napríklad vymedzuje čo sa v prípade správcu a iných osôb rozumie pod "konaním s odbornou starostlivosťou", nakoľko konanie, ktoré je porušením povinnosti konať s odbornou starostlivosťou môže mať pre správcu alebo iné osoby závažné sankčné následky.

Navrhované ustanovenie zavádza do slovenského právneho poriadku pojem záverečného vyrovnania ziskov a strát ("close-out netting") a pojem zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát ("close-out netting agreement"). Tento koncept, používaný v obchodných vzťahoch (predovšetkým, v derivátových obchodoch), ktorých jednou zo zmluvných strán sú domáce alebo zahraničné banky alebo iné regulované subjekty, v prípade ukončenia alebo zrušenia určitého typu obchodov v dôsledku výskytu určitej, vopred dohodnutej, okolnosti (napríklad podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jednu zo zmluvných strán zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát), zahŕňa odhad (vychádzajúci napr. z kotácií získaných od iných účastníkov príslušného trhu) hodnoty obchodu, nahrádzajúceho ukončený alebo zrušený obchod a pripočítanie alebo odpočítanie (teda vyrovnanie) výsledných trhových hodnôt. Tento koncept je odlišný od započítania pohľadávok, nakoľko v derivátových obchodoch s opakovaným plnením neexistujú medzi stranami pred príslušným dátumom splatnosti derivátového obchodu pohľadávky v právnom zmysle slova. Keďže tento koncept má dopad na výšku pohľadávky úpadcu voči druhej zmluvnej strane zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát alebo pohľadávky druhej zmluvnej strany voči úpadcovi, je potrebné ho zaviesť do právneho poriadku pre zvýšenie právnej istoty v týchto obchodných vzťahoch a osobitne upraviť pre prípad vyhlásenia konkurzu a povolenia reštrukturalizácie. Zmluva o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát môže byť buď súčasťou zmluvy o takom obchode alebo obchodoch, alebo môže byť uzavretá samostatne vo vzťahu k takému obchodu alebo obchodom.

K § 9

Všeobecné podmienky (vrátane kvalifikačných predpokladov a odbornej spôsobilosti) na výkon činnosti správcov sú upravené v osobitnom zákone. Jedným zo základných predpokladov spôsobilosti na výkon funkcie je primeraná výška poistenia zodpovednosti správcu za škodu spôsobenú pri výkone jeho činnosti.

K §10

Zákon vymedzuje tzv. prevenčné povinnosti dlžníka v súvislosti s hroziacim úpadkom ako aj postup, ktorý sa od dlžníka, ktorému hrozí úpadok, očakáva. V prípade dlžníka, ktorý je právnickou osobou sa uvedené povinnosti vťahujú aj na jeho štatutárny orgán, prípadne na ďalšie osoby uvedené v zákone.

K § 11

V súvislosti s prevenčnými povinnosťami dlžníka zákon predpokladá riešenie úpadku dlžníka aj spôsobom iným ako podľa tohoto zákona. Ide o prípady "neformálnej reštrukturalizácie" – t.j. dohody medzi dlžníkom a jeho veriteľmi (v praxi ide často len o najväčších veriteľov ako napríklad banky a pod.) o vyriešení majetkovým pomerom dlžníka bez toho, aby sa použil niektorý z postupov podľa tohto zákona.

Veritelia a ich štatutárne orgány by mali zvažovať informácie od dlžníka a identifikovať a vyhodnocovať možnosti riešenia situácie, ktoré pokiaľ možno minimalizujú ich straty zo vzniknutej situácie. Tieto možnosti by mali zahŕňať aj práve spomenutú neformálnu reštrukturalizáciu, ak by jej realizácia nepredstavovala neprimerané zvýšenie rizika. Zákon však nemôže v tomto smere ukladať

veriteľom žiadne povinnosti, nakoľko veriteľ za žiadnych okolností nie je povinný podporiť opatrenia dlžníka a nie je zodpovedný za úpadok dlžníka.

K § 12

Zákon vymedzuje úkony, ktoré je dlžník povinný splniť v prípade, ak mu hrozí úpadok, ktorému sa nedá predísť. Dlžník je v takom prípade povinný zvážiť či spĺňa predpoklady na povolenie reštrukturalizácie, a v prípade kladného záveru poveriť osobu zapísanú do zoznamu správcu vypracovaním reš. posudku. Poveriť správcu môže aj veriteľ alebo skupina veriteľov, ale len za predpokladu, že sa tak dohodli s dlžníkom alebo ak majú dostatok informácií o dlžníkovi (nakoľko správca môže vypracovať plán len po dôkladnom zvážení všetkých relevantných informácií o dlžníkovi, inak zodpovedá za škodu spôsobenú porušením tejto povinnosti).

K § 13

Reštrukturalizačný posudok je výsledkom dôkladného posúdenia situácie dlžníka odborníkom s vyjadrením záveru, či dlžník spĺňa predpoklady na povolenie reštrukturalizácie. Hlavným cieľom povinnosti navrhovateľa zabezpečiť v súvislosti s jeho návrhom na reštrukturalizáciu vyhotovenie reštrukturalizačného plánu je predovšetkým odbremeniť súd od rozhodovania vo veciach ekonomickej povahy. Podľa novej právnej úpravy by úloha súdu mala byť podstatne uľahčená, nakoľko ekonomický aspekt rozhodnutia bude pre súd záväzne vyplývať z odborného posudku RS. Naopak, súd nemôže povoliť reštrukturalizáciu, ak návrh neobsahuje priaznivý odborný posudok o úspešnosti reštrukturalizácie.

K § 14

Ustanovenie všeobecným spôsobom vymedzuje osoby oprávnené podať návrh na vyhlásenie konkurzu alebo povolenie reštrukturalizácie, ako aj predpoklady pre povolenie reštrukturalizácie.

K § 15

Možnosť podať návrh na reštrukturalizáciu alebo konkurz má ktorýkoľvek veriteľ dlžníka, ak vie preukázať alebo má odôvodnený predpoklad, že dlžník je v úpadku a pokiaľ ide o návrh na povolenie reštrukturalizácie, ak je vie súčasne zabezpečiť, aby mal návrh tie isté predpoklady ako dlžnícky návrh. Zákon presne ustanovuje, že v oboch prípadoch (t.j. keď podáva návrh na reštrukturalizáciu dlžník alebo veriteľ), je potrebné doložiť návrh na reštrukturalizáciu reštrukturalizačným posudkom, v ktorom reštrukturalizačný správca konštatuje, že po tom, ako s náležitou odbornou starostlivosťou vykonal všetky potrebné zisťovania a šetrenia je toho názoru, že je viac pravdepodobné ako nepravdepodobné, že : (i) je možné zachovať prevádzku podniku dlžníka (alebo jeho časti) a že (ii) takto zachovanou prevádzkou bude súhrn prostriedkov na uspokojenie veriteľov vyšší, ako by tomu bolo v prípade konkurzného konania. V prípade dlžníckeho návrhu bude RS vychádzať z informácií poskytnutých štatutárnym orgánom dlžníka. Dostatočná spolupráca zo strany dlžníka (ohľadom súčinnosti, poskytnutia relevantných informácií a podobne) bude rozhodujúcim predpokladom aj pre úspech veriteľského návrhu.

Na uľahčenie dôkaznej pozície ohľadom preukázania úpadku zákon ďalej vymedzuje podmienky pri splnení ktorých možno odôvodnene predpokladať že dlžník je v úpadku.

K § 16

Dlžník, a ak je právnickou osobou, jeho štatutárny orgán alebo likvidátor, alebo iná osoba určená zákonom, má povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu (ak nebola využitá možnosť podania návrhu na reštrukturalizáciu) v prípade, že je nepretržite po dobu stanovenú zákonom v úpadku, a to

bez zbytočného odkladu, najneskôr však v lehote stanovenej zákonom odo dňa, kedy sa o tejto skutočnosti dozvedel.

Pri voľbe medzi podaním návrhu na reštrukturalizáciu a podaním návrhu na konkurz má dlžník, a ak je právnickou osobou, jeho štatutárny orgán alebo iná osoba určená zákonom povinnosť dbať na to, aby bola zvolená alternatíva, u ktorej je odôvodnený predpoklad získania vyššej sumy pre uspokojenie všetkých veriteľov, pričom voľba reštrukturalizácie je podmienená tým, že je zároveň odôvodnený predpoklad, že je možné zachovať prevádzku podniku alebo jeho časti.

K § 17

Zákon upravuje základne náležitosti návrhu. Podrobnosti budú upravené vykonávacím predpisom vydaným ministerstvom.

Podľa existujúcej úpravy vyrovnanie je dlžník povinný v návrhu na vyrovnanie uviesť, aj aké vyrovnanie ponúka. Uvedené je v praxi len ťažko realizovateľné, lebo stanovuje vysoké nároky na dlžníka hneď na začiatku konania. Treba si totiž uvedomiť, že vypracovanie plánu ponúkaného riešenia je jednou z najťažších a technicky najnáročnejších úkonov v procese reštrukturalizácie. Navyše, nová právna úprava bude chápať koncepciu sanácie dlžníka v oveľa širšom zábere ako len samotné vyrovnanie (v reštrukturalizácii sa môže dohodnúť v podstate akékoľvek riešenie – ako napríklad odloženie splatnosti pohľadávok, odpustenie veriteľmi časti ich pohľadávok, "kapitalizácia" pohľadávok, čiastočná likvidácia aktív dlžníka, založenie novej spoločnosti, ktorá prevezme podnik dlžníka a ktorá bude postupne splácať reštrukturalizované pohľadávky). Keďže vypracovanie takýchto riešení je vo svojej podstate technicky veľmi náročné, pôjde o ďalší dôvod na to, aby sa spracovanie návrhu reštrukturalizačného plánu (ďalej len "RP" alebo "plán") odložilo až do fázy po povolení reštrukturalizácie. Návrh plánu preto nie je podľa nového zákona povinnou náležitosťou návrhu na povolenie reštrukturalizácie. Rovnako dôležitým argumentom v prospech takéhoto riešenia je snaha o zabezpečenie čo najväčšej interakcie medzi dlžníkom, veriteľmi a správcom pri príprave RP. Šanca na schválenie RP veriteľmi bude totiž oveľa vyššia v prípade, ak sa na jeho príprave veritelia aktívne podieľali (napríklad prostredníctvom veriteľského výboru).

K § 18

Zloženia preddavku na trovy predbežného správcu je dôležitým inštitútom na zabezpečenie preskúmania majetku úpadcu v situáciách tzv. "nemajetnosti" úpadcu.

K § 19

Každá osoba povinná podať návrh, ktorá si túto povinnosť nesplní a za predpokladu, že povinnosť podať návrh nebola splnená ani inou z povinných osôb zodpovedá veriteľom za škodu, ktorá im vznikla porušením tejto povinnosti. Zákon presúva dôkazné bremeno z veriteľa na povinnú osobu. Zákon takisto zakladá prezumpciu ohľadom takto vzniknutej škody.

K § 20 a § 22

Na rozdiel od zodpovednosti dlžníka podľa prechádzajúceho paragrafu je predmetom tohto paragrafu úprava zodpovednosti dlžníka alebo osoby konajúcej namiesto dlžníka za škodu, ktorá vznikne veriteľom dlžníka v dôsledku vzniku účinkov podania návrhu na ich práva (napríklad škoda vzniknutá ako následok prerušenia výkonu záložného práva veriteľom). Naopak, nasledujúci paragraf upravuje zodpovednosť veriteľa, ktorý neoprávnene inicioval návrh na vyhlásenie konkurzu alebo povolenie reštrukturalizácie.

K § 22

Na rozdiel od platného zákona, v navrhovanom zákone sa navrhuje viazať vznik účinkov konkurzu a reštrukturalizácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo povolenie reštrukturalizácie, pričom rozhodujúcim momentom je zverejnenie podania návrhu. Uvedené vychádza z konceptu zachovania rovnosti medzi jednotlivými veriteľmi a zo snahy zabrániť individuálnym výkonom práv veriteľom na poslednú chvíľu tesne pred vyhlásením konkurzu alebo povolením reštrukturalizácie. Nakoľko konkurz a reštrukturalizácia sledujú dosiahnutia rozdielnych cieľov (v reštrukturalizácii sa prejavuje snaha o záchranu úpadcu), je žiadúce aby boli v prípade reštrukturalizácie práva veriteľov obmedzené vo väčšom rozsahu ako je to v prípade konkurzu.

K § 23

Uvedené ustanovenie obsahuje účinky podania návrhu na práva dlžníka. V podstate ide o zhodnú úpravu s platným zákonom, ktorá tiež obmedzuje dlžníka v dispozícii s jeho majetkom po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Takisto aj tu treba rozlišovať medzi reštrukturalizáciou a konkurzom, nakoľko režim schvaľovania úkonov nad rámec bežného obchodného styku je pre obe konania rôzny. V reštrukturalizácii je dlžník oprávnený samostatne vykonávať tie právne úkony, ktoré budú uskutočňované v rámci bežného obchodného styku. Pokiaľ ide o úkony nad rámec bežného obchodného styku, nakoľko v súvislosti s návrhom na reštrukturalizáciu sa predpokladá vysoká miera spolupráce medzi dlžníkom a reštrukturalizačným správcom vyhotovujúcim odborný posudok, tieto úkony podliehajú v tejto fáze konania schvaľovaniu povereným reštrukturalizačným správcom. Uvedené sa javí ako kompromis medzi radikálnym zásahom do majetkových práv dlžníka a vykonávaním takéhoto zásahu osobou akceptovateľnou dlžníkom. Veritelia dlžníka budú chránení tým, že RS bude povinný vykonávať svoju činnosť vždy v záujme veriteľov a bude voči nim zodpovedný za škodu vzniknutú porušením tejto povinnosti

K § 24

V záujem dosiahnutia účelu reštrukturalizácie a ochrany práv veriteľov je správca ktorý vypracoval reštrukturalizačný posudok povinný dohliadať nad tým, ako dlžník disponuje so svojím majetkom v období po podaní návrhu a do povolenia reštrukturalizácie.

K § 25 až § 28

Predbežný správca plní dve základné úlohy, ktorými sú jednak zistenie dlžníkovho majetku a jednak jeho zabezpečenie prostredníctvom schvaľovania úkonov dlžníka mimo bežnej obchodnej činnosti. Na zabezpečenie plnenia týchto úloh zákon priznáva predbežnému správci rovnaké oprávnenia ako má správca podstaty voči úpadcovi pri zisťovaní a zabezpečovaní majetku podstat. V týchto ustanoveniach zákon ďalej upravuje otázky súvisiace s ustanovím predbežného správcu do funkcie, zánikom jeho funkcie a otázky jeho odmeňovania. Navrhovaná úprava je principiálne zhodná s platným zákonom.

K § 29

V tomto ustanovení je upravený okamih začatia konania o povolení reštrukturalizácie a o vyhlásení konkurzu.

K § 30

Zákon upravuje okruh účastníkov konania o návrhu na povolenie reštrukturalizácie a návrhu na vyhlásenie konkurzu.

K § 31

Odsek 1 a 2 upravuje postup súdu po doručení návrhu na povolenie reštrukturalizácie. Ak návrh nespĺňa náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, súd má povinnosť pri tomto druhu návrhu na rozdiel od návrhu na vyhlásenie konkurzu vyzvať navrhovateľa na odstránenie nedostatkov.

Ak návrh spĺňa všetky náležitosti pri jeho podaní alebo po odstránení nedostatkov, súd ho do troch dní zverejní v obchodnom vestníku. Ak súd nevyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov, do 15 dní od zverejnenia o návrhu rozhodne, inak do 15 pracovných dní od odstránenia nedostatkov.

Súd povolí reštrukturalizáciu, ak sú kumulatívne splnené všetky podmienky uvedené v písm. a) až d).

Súd zastaví konanie o povolenie reštrukturalizácie, ak dlžník podá návrh na vyhlásenie konkurzu. Ak podá počas konania o povolení reštrukturalizácie návrh na vyhlásenie konkurzu veriteľ, súd podľa § 32 ods. 8 konanie o vyhlásení konkurzu preruší do doby rozhodnutia o povolení reštrukturalizácie. Ak súd povolí reštrukturalizáciu, podľa § 32 ods. 10 konanie o vyhlásení konkurzu zastaví. Ak súd návrh na povolenie reštrukturalizácie zamietne alebo zastaví, pokračuje v prerušenom konaní o vyhlásenie konkurzu.

Výnimkou, kedy súd nezastaví konanie o povolení reštrukturalizácie, ale ho len preruší je v situácii, keď prebieha reštrukturalizácia, dlžník podal úplný návrh na vyhlásenie konkurzu, pričom v predchádzajúci deň do 16.00 hodiny veriteľ podal návrh na povolenie reštrukturalizácie a v situácii, keď veriteľ podal návrh na povolenie reštrukturalizácie a dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu.

K § 32

Ak návrh na vyhlásenie nespĺňa náležitosti podľa zákona, súd nemá povinnosť vyzývať navrhovateľa na odstránenie nedostatkov. Súd môže podľa § 33 ods. 2 povoliť na žiadosť dlžníka, aby pripojil k návrhu chýbajúce dokumenty, ak tak neurobil z dôvodu výnimočne veľkého rozsahu informácií, ktoré majú byť obsahom týchto dokumentov a určiť mu na to primeranú lehotu. V odseku 1 sú vymenované tri prípady, kedy súd do piatich pracovných dní zastaví konanie. Ak ho nezastaví, zverejní v obchodnom vestníku informáciu o podaní návrhu.

Ak návrh na vyhlásenie konkurzu podal veriteľ, súd zašle podľa odseku 2 jeho rovnopis dlžníkovi, ktorý je povinný v lehote na vyjadrenie preukázať, že nie je v úpadku, alebo že už urobil kroky smerom k svojej reštrukturalizácii. Ak má súd pochybnosti, môže do 10 dní od skončenia lehoty na vyjadrenie určiť podľa odseku 3 na preukazovanie týchto skutočností pojednávanie alebo podľa odseku 5 písm. d) vyhlásiť konkurz. Ak ani po pojednávaní nepovažuje súd dôkaz dlžníka za dostatočný, vyhlási podľa ods. 5 písm. d) konkurz. Ak sa dlžník v lehote na vyjadrenie nevyjadrí, alebo ak uzná svoj úpadok, súd vyhlási konkurz podľa ods. 5 písm. f) do troch pracovných dní.

Ak v lehote na vyjadrenie dlžník tvrdí svoju nemajetnosť, alebo síce tvrdí svoju majetnosť, ale súd má o tomto pochybnosť, ustanoví predbežného správcu. Ak predbežný správca neinformoval podľa § 28 ods. 4 a ani po prípadnom predĺžení tejto lehoty podľa § 28 ods. 5 o zistení nemajetnosti dlžníka, súd bezodkladne vyhlási konkurz. Ak však správca informoval súd o nemajetnosti dlžníka, bude na úvahe súdu podľa odseku 6, či zamietne konkurz pre nedostatok majetku, alebo či vyhlási konkurz.

Ak dlžník tvrdí, že podniká kroky k reštrukturalizácii, teda že poveril správcu vypracovaním reštrukturalizačného posudku a že tento poverenie prijal, je povinný podľa § 16 ods. 1 do 15 dní od uplynutia lehoty na vyjadrenie podať návrh na povolenie reštrukturalizácie. Ak ho v tejto lehote nepodá, súd podľa odseku 5 písm. h) vyhlási konkurz. Ak dlžník návrh na povolenie reštrukturalizácie podá, súd konanie nezastaví, ale len preruší podľa odseku 8 písm. b).

Ak pred rozhodnutím súdu o návrhu veriteľa na vyhlásenie konkurzu je podaný úplný návrh na povolenie reštrukturalizácie prerušuje sa konanie o návrhu veriteľa na vyhlásenie konkurzu na čas do rozhodnutia o návrhu na reštrukturalizáciu.

Ak návrh na vyhlásenie konkurzu podal dlžník, ktorý tvrdí svoju nemajetnosť, alebo síce tvrdí svoju majetnosť, ale súd má o tomto pochybnosť, ustanoví podľa odseku 4 písm. a) predbežného správcu. Ak predbežný správca neinformoval podľa § 28 ods. 4 a ani po prípadnom predĺžení tejto

lehoty podľa § 28 ods. 5 o zistení nemajetnosti dlžníka, súd bezodkladne vyhlási konkurz. Ak však správca informoval súd o nemajetnosti dlžníka, bude na úvahe súdu podľa odseku 6, či zamietne konkurz pre nedostatok majetku, alebo či vyhlási konkurz.

Ak návrh na vyhlásenie konkurzu podal dlžník a neskôr podal dlžník návrh na povolenie reštrukturalizácie, súd zastaví konanie o vyhlásení konkurzu podľa odseku 10 písm. b). Výnimkou, kedy súd nezastaví konanie o vyhlásení konkurzu, ale ho len preruší podľa odseku 9 je v situácii, keď prebieha konkurz na návrh dlžníka a neskôr dlžník podá úplný návrh na povolenie reštrukturalizácie, pričom v predchádzajúci deň do 16.00 hodiny veriteľ podal úplný návrh vyhlásenie konkurzu. Ak súd povolí reštrukturalizáciu, prerušené konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu súd podľa odseku 10 písm. a) zastaví.

K § 33

V tejto časti sú upravené spoločné ustanovenia pre rozhodovanie súdu o návrhu na povolenie reštrukturalizácie alebo návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ukladá sa povinnosť skúmať predpoklady na vyhlásenie konkurzu a povolenie reštrukturalizácii a v taxatívne uvedených dôvodoch tieto návrhy zamietnuť. Ďalej je daná možnosť súdu, na žiadosť dlžníka povoliť a určiť primeranú lehotu na predloženie dokumentov k návrhu na vyhlásenie konkurzu, ak z dôvodu výnimočne veľkého rozsahu informácií, ktoré majú byť obsahom týchto dokumentov alebo z iných mimoriadne závažných dôvodov na strane dlžníka nepodal dlžník úplný návrh. Obdobne ako v platnom zákone sa rieši pripojenie neskôr podaných návrhov k pôvodnému je zdôraznené, že ak odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, súd v konaní pokračuje.

K § 34 a 35

Súčasne s vydaním rozhodnutia o vyhlásení konkurzu alebo povolením reštrukturalizácie, súd ustanoví reštrukturalizačného správcu a konkurzného správcu s obmedzenými právomocami.

K § 36

Ustanovenie sa týka dispozičného práva navrhovateľa vziať späť svoj návrh.

K § 37

Počas reštrukturalizácie je správca povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, čo mimoiného zahŕňa aj povinnosť neustále vyhodnocovať reálnosť dosiahnutia účelu reštrukturalizácie a ako aj všetkých informácií, ktoré môžu byť v tomto smere relevantné. Ak teda správca zistí, že účel reštrukturalizácie nemožno splniť alebo napríklad že posudok bol vyhotovený na základe nesprávnych informácií, je povinný v zdujeme ochrany práv veriteľov podať návrh na zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu.

K § 38

Zákon upravuje postup súdu a jeho rozhodovanie na základe návrhu správcu podľa predchádzajúceho paragrafu. Súd najprv rozhoduje uznesením o zastavení reštrukturalizácie, proti ktorému je odvolanie prípustné. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia (či už z dôvodu márneho uplynutia lehoty na odvolanie alebo v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu) súd vydá uznesenie o vyhlásení konkurzu, proti ktorému už odvolanie nie je prípustné.

K § 39

Ustanovenie vymedzuje veriteľov ktorý si v konkurze prihlasujú svoje pohľadávky ako aj účinky prihlásenia pohľadávky na plynutie lehôt podľa hmotného práva. Na rozdiel od platnej právnej úpravy

sa pohľadávky neprihlasujú len na súde, ale aj paralelne u správcu. Účelom je odbremenenie súdov od administratívnych úloh spojených s prihlasovaním pohľadávok na súde.

K § 40

Na rozdiel od platnej úpravy upúšťa od mechanizmu preskúmavania pohľadávok na prieskumnom pojednávaní. Aj z toho dôvodu zákon stanovuje lehotu na prihlásenie pohľadávok veriteľov.

K § 41

Na rozdiel od platnej právnej úpravy obsahuje nový zákon podrobné obsahové náležitosti prihlášok. Uvedené by malo prispieť k zrýchleniu pri preskúmaní prihlásených pohľadávok.

K § 42

Zákon na rozdiel od platnej úpravy zavádza osobitnú zodpovednosť veriteľov za správnosť podanej prihlášky v prípadoch, ak ide o zjavne neodôvodnenú prihlášku. Veriteľ sa však zbaví zodpovednosti ak preukáže že konal s odbornou starostlivosťou. Úkonom majúcim podstatný nepriaznivý vplyv pre účely odseku 2 je napríklad výkon hlasovacieho práva o závažnej otázke týkajúcej sa konkurzu.

K § 43

Správca je povinný zostaviť zoznam prihlásených pohľadávok a tento neustále aktualizovať a zabezpečiť jeho zverejňovanie.

K § 44

Zákon stanovuje minimálny rozsah informácií uvedených v zozname pohľadávok. Možnosť nahliadania do zoznamu pohľadávok je dôležitým opatrením v záujme zabezpečenia náležitej informovanosti účastníkov o stave konania. V záujme zabezpečenia ochrany obchodného tajomstva a dôverných informácií týkajúci sa úpadcu v reštrukturalizácii zákon obsahuje osobitnú úpravu zverejňovania zoznamu v reštrukturalizácii.

K § 45

V tomto paragrafe sa presne vymedzuje čo sa rozumie pod "zistením" pohľadávky a od ktorého momentu sa pohľadávka považuje za zistenú. Zistenie pohľadávky je napríklad relevantné pre umožnenia účasti veriteľa zistenej pohľadávky na schôdzi veriteľov a výkonu hlasovacieho práva na takejto schôdzi.

K § 46

Na rozdiel od platnej úpravy môže podľa navrhovaného zákona popierať pohľadávky len správca. Každý veriteľ má však prístup do správcovho spisu a môže sa obracať na správcu s podnetmi na popretie aj správcom nepopretých pohľadávok. Správca je pritom povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, inak zodpovedá za škodu vzniknutú v dôsledku porušenia tejto povinnosti.

K § 47

Zákon upravuje jednak všeobecnú 30-dňovú lehotu do uplynutia ktorej musí správca poprieť prihlásené pohľadávky, a jednak špeciálnu lehotu do uplynutia ktorej musí správca poprieť "kvalifikované" pohľadávky pre účely prvej schôdze veriteľov, keďže táto sa môže uskutočniť ešte pred uplynutím všeobecnej 30-dňovej lehoty. Ak však správca nepoprie pohľadávku v špeciálnej

lehote pre účely prvej schôdze veriteľov, táto skutočnosť ho ešte nezbavuje možnosti poprieť pohľadávku v rámci všeobecnej 30-dňovej lehoty.

K § 48 a § 49

V súlade s platnou úpravou, zákon rozlišuje medzi popretím nevykonateľnej pohľadávky a popretím vykonateľnej pohľadávky. V prvom prípade je žalobu povinný podať veriteľ popretej pohľadávky, v druhom prípade správca. Ak sa však v dôsledku nastatia účinkov vyhlásenia konkurzu alebo povolenia reštrukturalizácie prerušili súdne konania vo veci týkajúcej sa popretej pohľadávky, veriteľ alebo správca pokračujú v takto prerušených konaniach.

K § 50

Ide o osobitné procesné ustanovenie umožňujúce zastavenie konania o určení pohľadávky aj v prípade, keď skutočnosť o písomnou uznaní pohľadávky preukáže súdu iná osoba ako navrhovateľ."

K § 51

Všeobecene

Návrhová právna úprava popri sprecizovaní existujúcej úpravy týkajúcej sa možnosti odporovať právnym úkonom ukracujúcim veriteľa zavádza aj dve nové skutkové podstaty odporovateľnosti. Ide o tzv. "uprednostnenia pre prípad úpadku" a "právne úkony za nižšiu protihodnotu pre prípad úpadku". Tak ako doposiaľ, spoločným znakom všetkých skutkových podstát odporovateľnosti je neúčinnosť napadnutého právneho úkonu voči konkurzným veriteľom alebo reštrukturalizačným veriteľom.

Ustanovenie § 51 vymedzuje osoby, ktoré sú oprávnené uplatňovať odporovanie právneho úkonu voči povinnej osobe.

K § 52

Základným predpokladom na úspešné uplatnenie odporovateľného právneho úkonu je skutočnosť, že daný právny úkon sa uskutočnil v istej relevantnej dobe. V zákone sa táto doba počíta spätne od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo povolenie reštrukturalizácie. Jej dĺžka závisí od jednotlivých skutkových podstát a od toho, či ide o právny úkon so spriaznenou osobou.

K § 53

Príkladmi právnych úkonov bez primeranej plnenia sú také transakcie ako napríklad darovanie, bezodplatný prevod alebo prevod, ak hodnota protiplnenia je podstatne nižšia než hodnota plnenia dlžníka alebo prevzatie ručiteľského záväzku dlžníkom bez adekvátnej protihodnoty od osoby, za ktorej záväzky dlžník ručí. Výnimkou z uvedeného by však mali byť transakcie v dobrej viere a v rámci bežného výkonu podnikateľskej činnosti dlžníka ako aj výnimky výslovne upravené v zákone.

K § 54

Cieľom tohto paragrafu je zabrániť zvýhodneniu postavenia jedného veriteľa voči iným veriteľom v čase, keď dlžník už je objektívne v úpadku, ale takýto úpadok nebol ešte formálne deklarovaný. Typickým príkladom takéhoto zvýhodnenia je zriadenie záložného práva dlžníkom v prospech veriteľa v čase, keď dlžník už bol v úpadku. Inými slovami, takáto nová skutková podstata by mala (okrem iného) nahradiť existujúce pravidlo zákazu zriadenia práva na oddelené uspokojenie v dobe dvoch mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Toto dvojmesačné pravidlo má totiž vo svojej podstate rovnaký cieľ (t.j. zabrániť zvýhodňovaniu niektorých veriteľov v čase tesne pred konkurzom, keď sa predpokladá dlžníkov úpadok), ale kvôli svojmu absolútnemu účinku má negatívny dopad na

veriteľov, ktorí by v dobrej viere tesne pred konkurzom úverom zabezpečeným na majetok dlžníka chceli financovať dlžníka práve v záujme jeho záchrany.

K § 55

Na rozdiel od dvoch vyššie navrhovaných skutkových podstát, môže oprávnená osoba pri odporovateľných právnych úkonov "ukrátenia veriteľa" odporovať takýmto úkonom bez ohľadu na to, či bol dlžník v čase uskutočnenia danej transakcie v úpadku (alebo sa v dôsledku transakcie dostal do úpadku). V tomto sa táto skutková podstata odporovateľnosti odlišuje od dvoch predchádzajúcich. Účelom tohto typu odporovateľnosti je chrániť veriteľov pred akýmkoľvek úkonom dlžníka, ktoré objektívne "ukracujú" jeho veriteľov, a to aj v mimoúpadkových situáciách dlžníka.

K § 56

To, že inak odporovateľný právny úkon je uskutočnený na základe vykonateľného rozsudku neznamena, že daný úkon nemôže byť napadnutý ako odporovateľný právny úkon, ak sú inak splnené predpoklady odporovateľnosti.

K § 57 až § 58

Zákon podrobne špecifikuje účinky úspešného uplatnia niektorých z troch vyššie uvedených skutkových podstát v závislosti od povahy konkrétneho napadnutého právneho úkonu a v závislosti od osoby voči ktorej sa takáto neúčinnosť uplatňuje. Možnosť uplatniť "neúčinnosť úkonov" existuje vo vzťahu k akejkoľvek osobe (bez ohľadu na to, či ide o osobu, s ktorou dlžník priamo uzatvoril relevantnú transakciu). Avšak toto pravidlo sa neaplikuje vo vzťahu ku tretej osobe, ktorá získala "úžitok" z pôvodného napadnutého úkonu dobromyselné, pričom pri spriaznených osobách sa predpokladá, že nie sú dobromyselné. Uvedené by malo umožniť v prípade kolobehu "úžitku" z odporovaného právneho úkonu medzi spriaznenými osobami postihnutie ktorúkoľvek osoby z tohto reťazca.

Následné dva paragrafy rozlišujú medzi následkami uplatnenia odporovania právneho úkonu proti pôvodnej povinnej osobe a proti tretej osobe. Ak bola pôvodná povinná osoba zrušená s likvidáciou, zákon predpokladá možnosť uplatniť "neúčinnosť úkonov" aj voči osobám, ktoré prijali likvidačný zostatok z takto zrušenej spoločnosti, a to v rozsahu takto prijatého úžitku.

K § 60

Účelom tohto paragrafu vymedziť osud nárokov pôvodnej povinnej osoby alebo inej osoby voči dlžníkovi a ich vzájomné nároky potom, ak splnili nároky vyplývajúce s odporovateľného právneho úkonu.

K § 61

Uatnvoenie obsahuje vymedzenie účelu reštrukturalizácie, ktorým je dosiahnutia čo najvyššieho výťažku pre veriteľov. Preto v prípade, ak by boli v prípade konkurzu veritelia uspokojení vo väčšom rozsahu ako by tomu bolo v reštrukturalizácii, nie sú splnené podmienky na reštrukturalizáciu. Skutočnosť, že je v reštrukturalizácii možné zachovať prevádzku podniku úpadcu je sama osobe irelevantná, ak súčasne takto zachovanou prevádzkou sa nedosiahne vyšší výťažok pre veriteľov ako by tomu bolo v prípade konkurzu

K § 62

V záujem zabezpečenia publicity, účinky povolenia reštrukturalizácie nastávajú zverejnením uznesenia súdu v obchodnom vestníku.

K § 63

V uznesení o povolení reštrukturalizácie súd potvrdí ako reštrukturalizačného správcu osobu, ktorá vypracovala odborný posudok ohľadom uskutočniteľnosti reštrukturalizácie. Úpadca bude aj naďalej oprávnený prevádzkovať podnik (čo je nepochybne z pohľadu dlžníka jednou z najväčších výhod reštrukturalizácie v porovnaní s konkurzom), avšak obmedzenie na jeho strane pri prevádzkovaní podniku vyplývajúce už z účinkov návrhu zostávajú zachované. Súd môže tieto obmedzenia v uznesení o povolení reštrukturalizácie rozšíriť. Navyše, za splnenia predpokladov uvedených v zákone (napríklad odvolanie správcu kvôli kolúznemu konaniu s úpadcom a vymenovanie nového správcu) môže oprávnenie disponovať s majetkom úpadcu prejsť v plnom rozsahu na správcu.

K § 64

V prípade keď je správca oprávnený nakladať v plnom rozsahu disponovať s majetkom úpadcu priznáva zákon správcovi rovnaké práva a povinnosti aké má v správca v konkurze pri zisťovaní a zabezpečovaní majetku úpadcu.

K § 65

Povolenie reštrukturalizácie má ďalej účinok zachovania obmedzení voči právam veriteľov, v podobnom rozsahu ako to vyplýva už z podania návrhu na reštrukturalizáciu. Uvedené je nevynutným predpokladom na zabezpečenie účelu reštrukturalizácie, ktorým je pri zachovaní maximálneho uspokojenia veriteľov aj zachovanie prevádzky podniku úpadcu alebo jeho časti, čo by bolo veľmi obtiažne, ak by jednotliví veritelia mohli individuálne uplatňovať svoje práva alebo ukončiť obchodné zmluvy, ktoré môžu byť kritické pre chod podniku.

K § 66

V podstate ide o rovnakú právnu úpravu ako v platnom zákone o konkurze.

K § 67

Na rozdiel od konkurzu, v reštrukturalizácii sa ešte nesplatené pohľadávky úpadcových veriteľov povolením reštrukturalizácie nestávajú splatnými. Avšak zákon predpokladá, že na účel, aby sa veritelia týchto nesplatených pohľadávok mohli podieľať na prijímaní rozhodnutí v procese reštrukturalizácie (napríklad hlasovať na schôdzi veriteľov), sa na tieto pohľadávky hľadí akoby boli splatnými.

K § 68

Cieľom navrhovaného ustanovenia je zabezpečiť, aby sumy zodpovedajúce ziskom a stratám zmluvných strán boli po povolení reštrukturalizácie splatné iba v rozsahu jediného záväzku, ktorého výška je vypočítaná s ohľadom na také zisky a straty v súlade s podmienkami zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov, ktoré si zmluvné strany vopred dohodli pre taký prípad. Podľa výsledku takého výpočtu má potom pohľadávku vo vzťahu k takému jedinému záväzku buď úpadca voči druhej zmluvnej strane alebo druhá zmluvná strana voči úpadcovi, ktorá pohľadávka je potom uplatňovaná po povolení reštrukturalizácie.

K § 69

Cieľom navrhovaného ustanovenia je zaviesť osobitné ustanovenie o odstúpení od zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát z dôvodu potrebnej ochrany ustanovení o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát pred účinkami vyplývajúcimi z odstúpenia od takej zmluvy. Ide o ten istý princíp, aký je zakotvený napríklad v § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa odstúpenie od zmluvy

jednou zo strán nedotýka zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva a riešenia sporov medzi zmluvnými stranami.

K § 70

Keďže zákon rozlišuje medzi konaním o povolenie reštrukturalizácie a reštrukturalizačným konaním, rovnako rozlišuje medzi účastníkmi konania o povolení reštrukturalizácie a účastníkmi reštrukturalizačného konania.

K § 71

Kolektívne orgány sú schôdza veriteľov a veriteľský výbor. Schvaľovacia schôdza je špeciálnym kolektívnym orgánom, typickým pre reštrukturalizáciu na rozdiel od konkurzu. Jej predmetom je schvaľovanie reštrukturalizačného plánu.

K § 72

Pokiaľ ide o schôdzu veriteľov, zákon rozlišuje medzi tzv. prvou schôdzou a ďalšími schôdzami. Účelom prvej schôdze je voľba veriteľského výboru, ktorý má v reštrukturalizácii veľmi silné právomoci. Z toho dôvodu je žiadúce, aby sa výbor konštituoval čo najskôr po povolení reštrukturalizácie. Keďže v čase konania prvej schôdze pravdepodobne ešte nebude existovať zoznam prihlásených pohľadávok, zákon upravuje osobitný mechanizmus pre umožnenie veriteľom zúčastniť sa a hlasovať na tejto schôdzi a ukladá správcovi osobitnú povinnosť preskúmať za týmto účelom kvalifikované pohľadávky.

K § 73

Na rozdiel od platnej právnej úpravy, zákon priznáva niektorým osobám právo automatickej účasti v veriteľskom výbore.

K § 74

Zvolať ďalšiu schôdzu môže za podmienok uvedených v zákone má správca alebo súd. Navyše je právom každého kvalifikovaného veriteľa domáhať sa zvolania ďalšej schôdze

K § 75

Zásadne sa na ďalšej schôdzi môže zúčastniť a hlasovať na nej len ten veriteľ, ktorého pohľadávke je zistená. Zákon však umožňuje správcovi priznať hlasovacie právo aj veriteľom ešte nezistených pohľadávok, s tým, že zároveň upravuje postup na ochranu veriteľov, ktorý by takýmto rozhodnutím správcu mohli byť dotknutí.

K § 76

Zákon upravuje postup pri odvolávaní a voľbe členov veriteľského výboru.

K § 77

Veriteľský výbor má v reštrukturalizácii veľmi výrazné právomoci. Mimoiného je napríklad oprávnený vykonávať dohľad nad činnosťou správcu a úpadcu a spolupracovať s nimi pri príprave plánu, iniciovať odvolávanie správcu alebo zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu ak dospeje k závery, že nemožno úspešne dosiahnuť účel reštrukturalizácie.. Hlavnou úlohou veriteľského výboru bude predbežné odsúhlasenie plánu pripraveného predkladateľom. V prípade,

ak nebude veriteľský výbor riadne ustanovený alebo funkčný (napríklad v dôsledku pasivity veriteľov), jeho úlohu prevezme súd.

K § 78

Paragraf upravuje otázky súvisiace so zánikom členstva vo veriteľskom výbore.

K § 79

Správca je povinný aktívne plniť voči veriteľskému výboru informačné povinnosti a poskytovať mu vysvetlenia o otázkach špecifikovaných veriteľským výborom. Vyjadrením silného postavenia veriteľského výboru a jeho vzťahu ku správcovi je možnosť rozšíriť obmedzenia úpadcu v dispozícii s jeho majetkom.

K § 80

Ustanovenie ukladá povinnosti príslušným osobám, podľa druhu kolektívneho orgánu veriteľov, zabezpečiť vyhotovenie zápisnice, jej zverejnenie a zaslanie.

K § 81

Na ochranu spoločného záujmu veriteľov zákon upravuje mechanizmus, na základe ktorého sa dotknutý veriteľ môže na súde domáhať zrušenia rozhodnutia schôdzi veriteľov alebo veriteľského výboru. Súd rozhodujúci o spornej otázke môže do rozhodnutia pozastaviť účinnosť napadnutého rozhodnutia a tým zabrániť prípadnej škode hroziacej z vykonania napadnutého rozhodnutia.

K § 82

Súd môže v reštrukturalizácii zastávať dvojakú úlohu. Jednak je povinný dohliadať nad riadnym chodom reštrukturalizácie a rozhodovať ohľadom sporných záujmov dotknutých účastníkov. Na druhej strane môže súd substituovať veriteľský výbor v prípade, ak nebol riadne zvolaný alebo je nefunkčný. Prirodzene, pri výkone jeho funkcie v jednej oblasti nemôže používať prostriedky a mechanizmy ktoré sú mu prístupné pri výkone funkcie v druhej oblasti.

K § 83

Správca je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu spôsobenú porušením tejto povinnosti.

K § 84

Zmena v osobe správcu je vždy závažným zásahom do priebehu reštrukturalizačného konania, ktorá môže mať zásadný vplyv na naplnenie účelu reštrukturalizácie. V závislosti od dôvodov na základe ktorých je správca odvolávaný a situácie v čase odvolávania správcu zákon umožňuje jednak vymenovať nového správcu a ďalej pokračovať v reštrukturalizácii (ak je preukázané, že reštrukturalizácia môže splniť svoj účel) alebo v opačnom prípade vyhlásiť konkurz na majetok úpadcu.

K § 85

Základným pravidlom je, že správca má nárok na odmenu voči tej osobe, ktorá ho poverila vypracovaním reštrukturalizačného posudku. Na druhej strane, ak dôjde počas reštrukturalizácie k výmene správcu, v takom prípade má správca nárok na odmenu vo výške určenej predpisom vydaným ministerstvom.

K § 86

Uvedený paragraf ukladá správcovi povinnosť umožniť nahliadnuť do spisu osobám uvedeným v tomto zákone. Uvedené je zábezpekou náležitej informovanosti účastníkov konania o priebehu reštrukturalizácie. Na druhej strane zákon takisto ukladá každému, kto využije právo nahliadnuť do spisu povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach a informáciách, o ktorých sa pri nahliadnutí dozvedel a takisto povinnosť použiť tieto informácie len v súvislosti s reštrukturalizačným konaním.

K § 87

Reštrukturalizačný plán (RP) je vyvrcholením a naplnením spoločného úsilia účastníkov reštrukturalizácie. Príprava a schvaľovanie RP je to, čo podstatne odlišuje reštrukturalizáciu od konkurzu. Je to dokument, ktorého cieľom je vyriešiť úpadok dlžníka inak ako nezvratiteľnou likvidáciou vyplývajúcou z konkurzného konania. Je prejavom tzv. "rescue culture" ktorá sa vo väčšom alebo menšom rozsahu uplatňuje v moderných zákonoch upravujúcich úpadok.

K § 88 a § 89

Úpadca je povinný vypracovať RP do uplynutia zákonom stanovenej lehoty od povolenia reštrukturalizácie. Rovnaká lehota platí aj pre správcu (v prípade veriteľského návrhu alebo ak pol správca poverený dispozíciou s úpadcovým majetkom v plnom rozsahu). Napriek tomu, že RP bude primárne vypracovaný úpadcom (alebo správcom), zákon zabezpečuje, aby bol tento pripravovaný v úzkej spolupráci s veriteľmi (angažovanie veriteľov je predovšetkým prostredníctvom veriteľského výboru). Rozsah angažovanosti veriteľov na príprave RP je určujúcim kritériom pre následné schválenie navrhovaného plánu.

K § 90

Na účely hlasovania o RP musia byť veritelia zaradení do jednotlivých skupín, pričom bude musieť minimálne existovať skupina zabezpečených veriteľov a skupina nezabezpečených veriteľov. Veritelia s rovnakými právami a súčasne s rovnakým ekonomickým záujmom môžu byť ďalej zoskupení do rovnakých skupín. To znamená, že namiesto jednej skupiny pozostávajúcej zo všetkých zabezpečených veriteľov (t.j. veriteľov s rovnakými právami) budú napríklad existovať dve skupiny. Jednou z nich by bola skupina zabezpečených veriteľov, ktorých zabezpečené pohľadávky vznikli na základe financovania dlžníka (napríklad banky), druhou skupinou by bola skupina zabezpečených veriteľov, ktorých zabezpečené pohľadávky vznikli z bežného obchodného styku dlžníka (napríklad prepravcovia tovaru majúci zákonné zádržné právo alebo záložní veritelia nefinančných pohľadávok). Rovnako skupina nezabezpečených veriteľov by sa mohla rozštiepiť podľa podobných kritérií napríklad na skupinu nezabezpečených veriteľov – banky a skupinu nezabezpečených veriteľov, ktorých pohľadávky nepresiahnu istý limit (tzv. malí veritelia). Kritéria pre určenie všetkých skupín musia byť presne stanovené v RP, pričom zákon predpokladá aj mechanizmus ochrany veriteľa namietajúceho zaradenie do nesprávnej skupiny (pozri paragraf "Ochrana s plánom nesúhlasiacich reštrukturalizačných veriteľov a dotknutých akcionárov").

K § 91

Prednostné pohľadávky sú napríklad pohľadávky vzniknuté po povolení reštrukturalizácie (t.j. pohľadávky z právnych vzťahov uzatvorených medzi úpadcom (a schválených RS, ak sa takéto schválenie vyžaduje) a jeho obchodnými partnermi v čase po povolení reštrukturalizácie), niektoré zamestnanecké nároky a pohľadávka RS na odmenu a náhradu jeho výdavkov súvisiacich s reštrukturalizáciou a podobne.

Pre uspokojenie týchto pohľadávok platí osobitný režim, ktorý bude spočívať v tom, že tieto pohľadávky môžu byť uspokojované v priebehu reštrukturalizačného konania a že súčasne (bez ohľadu na ustanovenia RP) nemôžu byť uspokojené neskôr, ako do uplynutia zákonom stanovenej lehoty od skončenia reštrukturalizácie (za predpokladu, že sa správca nedohodne s týmito veriteľmi inak).

K § 92 až § 94

Pokiaľ ide o formu RP, tento bude obsahovať "opisnú časť" a "operatívnu časť". Prvá bude opisovať danú situáciu, už uskutočnené kroky na jej riešenie, ako aj kroky, ktoré bude treba uskutočniť v záujme realizácie RP. Inými slovami, pôjde o "vysvetľujúci manuál", ktorý všeobecným spôsobom vysvetľuje stav, ktorý existuje a stav, ktorý sa má dosiahnuť. Druhá časť bude v právnom jazyku komplexne upravovať hmotnoprávne vzťahy medzi zúčastnenými osobami tak, ako budú účinné v prípade schválenia plánu. Pôjde o akúsi "superzmluvu", ktorá bude v prípade jej schválenia novým spôsobom regulovať vzťahy medzi úpadcom a jeho veriteľmi (prípadne ďalšími osobami). Okrem iného bude mať aj taký účinok, že za presne stanovených podmienok bude právne zaväzovať aj tých účastníkov, ktorý nehlasovali za jej prijatie. Okrem toho môže reštrukturalizačný plán obsahovať niektoré ďalšie náležitosti - napríklad dôsledky, ktoré nastanú v prípade porušenia plánu, špecifikáciu "úverového limitu", ustanovenia o dozornej správe a podobne.

K § 95

Pre hlasovanie v každej skupine platí princíp „rovnakého zaobchádzania“ s právami veriteľov a akcionárov patriacimi do rovnakej skupiny, podľa ktorého ponúkané riešenie sa musí aplikovať rovnako na všetky práva v danej skupine. V opačnom prípade (ak by obmedzenie jedného veriteľa v skupine bolo väčšie ako obmedzenie ostatných veriteľov z tejto skupiny) by dotknutý veriteľ musel výslovne súhlasiť s takýmto obmedzením voči jeho osobe. Uvedené znamená, že ak by sa v RP navrhlo, že pohľadávky jedného veriteľa sa majú skrátiť o 50 percent (pričom však pohľadávky všetkých ostatných veriteľov v jeho skupine sa skrátiť len o 30 percent), takýto veriteľ musí súhlasiť s takýmto nerovnakým obmedzením jeho pohľadávok.

K § 96 až § 99

Premetom týchto paragrafov je stanoviť ďalšie požiadavky pre obsahové náležitosti pripravovaného reštrukturalizačného plánu.

K § 100 až § 102

Po vypracovaní plánu predkladateľom musí predkladateľ zabezpečiť, aby: bol plán predbežne odsúhlasený veriteľským výborom .

Ak veriteľský výbor predbežne schváli plán, oznámenie o vypracovaní a predbežnom odsúhlasení plánu sa zverejní. Spolu s oznámením sa zverejní aj spôsob akým sa každý záujemca bude môcť zoznámiť s obsahom RP. Súčasne so zverejnením RP zvolá reštrukturalizačný správca schôdzu na prediskutovanie a hlasovanie o RP ("schvaľovacia schôdza"), pričom takáto schôdza sa musí uskutočniť do zákonom stanovenej lehoty od zverejnenia RP.

V prípade, že úpadca nepredloží v zákonom stanovenej lehote návrh RP, veriteľský výbor môže na návrh RS túto lehotu predĺžiť (nie však viac než o lehotu stanovenú zákonom). Ak veriteľský výbor neschváli predĺženie lehoty na predloženie RP alebo ak RP zamietne, súd na návrh zastaví reštrukturalizáciu a vyhlási konkurz. V prípade odsúhlasenia predĺženia lehoty veriteľským výborom správca túto skutočnosť zverejní spolu s uvedením lehoty a dôvodov pre predĺženie lehoty. Ak sa však RP nepredloží ani po uplynutí tejto lehoty, súd na návrh správcu zastaví reštrukturalizáciu a vyhlási konkurz.

K § 103 a § 104

Zákon rozlišuje medzi tzv. "povolenou zmenou plánu" a inou zmenou plánu. Prvá sa týka opravy nezrozumiteľných alebo nepresných pojmov, bez zmeny obsahu navrhovaného plánu. Druhá sa týka napríklad zmien v zaradení jednotlivých pohľadávok do príslušnej skupiny.

K § 105 až § 107

Schvaľovacia schôdza sa skladá z dvoch častí. Prvá časť je diskusná, druhá bude hlasovacia. Na hlasovacej časti hlasujú veritelia a iné osoby o reštrukturalizačnom pláne. Hlasovacia časť môže nasledovať bezprostredne po ukončení diskusnej časti alebo neskôr.

K § 108 a § 109

Zákon detailne špecifikuje náležitosti dokumentov ktoré je potrebné vyhotoviť v súvislosti s každou schvaľovacou schôdzou.

K § 110

Okrem hlasovania priamo na schvaľovacej schôdzi bude existovať aj možnosť písomného hlasovania. Takisto nie je vylúčená kombinácia obidvoch spôsobov (čo bude reálne napríklad v prípadoch konkurzov s tisíckami veriteľov).

K § 111

Každá skupina (pozri § "Skupiny") hlasuje o schválení RP samostatne. S výnimkou podľa nasledujúceho paragrafu so schválením RP musia potom súhlasiť všetky skupiny. Zákon rozlišuje podľa toho či ide o skupinu zabezpečených veriteľov alebo nezabezpečených veriteľov čo sa považuje za súhlas skupiny

K § 112

Zákon upravuje osobitné ustanovenia zabraňujúce obštrukčným konaniam, podľa ktorých sa súhlas nesúhlasiacej skupiny považuje za daný, ak sú splnené isté podmienky. Podmienky sú nastavené tak, že pri ich splnení sa predpokladá, že postavenie veriteľov alebo akcionárov nemôže byť plánom dotknuté, a preto nemali dôvod nehlasovať za prijatie plánu.

K § 113

Zákon vymedzuje náležitosti pre súhlas úpadcu s plánom v závislosti od toho, kto plán predkladá a či je úpadca fyzickou osobou alebo právnickou osobou.

K § 114

Rozhodnutie o potvrdení reštrukturalizácie obsahuje zároveň rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie. Proti týmto uzneseniam nie je prípustný opravný prostriedok. Ochrana veriteľov však bude zabezpečená napríklad prostredníctvom možnosti podania žaloby v dôsledku porušenia princípu "rovnakého zaobchádzania" alebo žaloby v dôsledku zaradenia do nesprávnej skupiny (k tomu pozri paragraf "Ochrana s plánom nesúhlasiacich reštrukturalizačných veriteľov a dotknutých akcionárov").

Okamihom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu nastávajú účinky zamýšľané v "operatívnej časti" schváleného RP (k tomu pozri paragraf "účinky súdom potvrdeného plánu"). Týmto okamihom

takisto zanikajú účinky podania návrhu na reštrukturalizáciu a účinky povolenia reštrukturalizácie (to znamená obmedzenia na strane dlžníka a jeho veriteľov). Ak však na základe RP bude ustanovený dozorujúci správca (k tomu pozri nižšie), budú naďalej existovať obmedzenia vyplývajúce z oprávnení takéhoto dozorujúceho správcu

K § 115

Súd by mal hodnotiť RP len z formálneho hľadiska, nie z hľadiska jeho ekonomickej uskutočniteľnosti. Zákon vymedzuje dôvody na základe ktorých by mal súd zamietnuť potvrdenie RP. Jedným z nich je napríklad kolúzne konanie medzi zúčastnenými stranami pri príprave RP. Ochrana veriteľov však bude zabezpečená prostredníctvom možnosti podania žaloby v dôsledku porušenia princípu "rovnakého zaobchádzania" (k tomu pozri časť "Ochrana princípu rovnakého zaobchádzania" nižšie) alebo žaloby v dôsledku zaradenia do nesprávnej skupiny (k tomu pozri časť "Ochrana veriteľov, ktorí boli zaradení do nesprávnej skupiny" nižšie). Po právoplatnosti rozhodnutia súdu o zamietnutí potvrdenia RP vydá súd rozhodnutie o zastavení reštrukturalizácie a o vyhlásení konkurzu.

K § 116

Z hľadiska hmotného práva je hlavným účinkom potvrdeného reštrukturalizačného plánu to, že nadobudnutím účinnosti RP sa ustanovenia v jeho „operatívnej časti“ stanú záväznými pre všetkých veriteľov (vrátane veriteľov, ktorí si neprihlásili svoje existujúce pohľadávky a veriteľov, ktorí nesúhlasili s plánom) a ďalšie osoby uvedené v zákone. Ako už bolo uvedené vyššie, RP je koncepčne konštruovaný ako „superzmluva“, ktorá obsahuje právne úkony každej dotknutej strany nevyhnutné na dosiahnutie účelu RP, pričom takéto právne úkony sa budú považovať za urobené vo forme, ktorú pre ne právne predpisy inak vyžadujú. To znamená, že ak napríklad právne predpisy vyžadujú na účinné uzatvorenie zakladateľskej zmluvy akciovej spoločnosti právny úkon vo forme notárskej zápisnice, na osobu viazanú RP sa bude na základe potvrdeného RP pozeráť, ako keby takýto právny úkon v danej forme vykonala, a to bez ohľadu na to, že zákon inak vyžaduje osobitnú formu alebo postup pri takomto právnom úkone.

K § 117

Zákon viaže zánik hmotnoprávných účinkov na zverejnenie uznesenia v príslušnom registri uznesenia o zastavení reštrukturalizácie alebo uznesenia o skončení reštrukturalizácie.

K § 118

V záujme dosiahnutia plánu zákon upravuje osobitné procesné ustanovenia ohľadom rozhodovania súdu rozsudkom nahrádzajúcim prejav vôle.

K § 119 až § 121

Zákon obsahuje ustanovenia ohľadom ochrany práv tých veriteľov a akcionárov, ktorí tvrdia, že schválený RP porušil princíp "rovnakého zaobchádzania" s právami veriteľov a akcionárov zaradených do rovnakej skupiny. V takomto prípade sa môže dotknutý veriteľ alebo akcionár domáhať na súde určenia, že ustanovenia „operatívnej časti“ RP sú voči nemu neúčinné. Uvedené však bude platiť len pre veriteľov alebo akcionárov, ktorí do zápisnice z RP Schôdze namietali porušenie tohoto princípu. Zákon obsahuje prepadnú lehotu pre podanie takejto žaloby na súde. Do okamihu rozhodnutia súdu, ktorý rozhodne o žalobe veriteľa alebo akcionára bude potvrdený RP rovnako záväzný aj pre takéhoto dotknutého veriteľa alebo akcionára. V prípade rozhodnutia súdu o porušení princípu "rovnakého zaobchádzania" RP prestane byť vo vzťahu k nim účinný. To znamená, že veriteľ sa môže napríklad domáhať sa výkonu svojho práva, prípadne podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak sú splnené ďalšie podmienky. Účinky RP voči ostatným veriteľom však zostanú zachované.

Okrem vyššie uvedenej ochrany zákon ďalej oobahuje aj ochranu práv veriteľov, ktorí tvrdia, že boli zaradení do nesprávnej skupiny. Aj v takomto prípade sa bude môcť dotknutý veriteľ domáhať na súde určenia, že ustanovenia „operatívnej časti“ RP sú voči nemu neúčinné. Veriteľ však bude oprávnený domáhať sa takejto ochrany len v prípade, ak mu nebolo umožnené hlasovať v skupine do ktorej podľa jeho názoru patrilo, o tejto skutočnosti vzniesol námietku do zápisnice z RP Schôdze, a nehlasoval v skupine do ktorej bol pôvodne zaradený podľa RP. Navyše musí dotknutý veriteľ dostatočne preukázať súdu (pričom bude rozhodujúce hodnotenie súdu o „dostatočnosti“ takéhoto dôkazu), že je na základe schváleného RP v horšom postavení, než v akom by bol, keby RP nebol prijatý. Do okamihu rozhodnutia súdu o žalobe takéhoto veriteľa, bude potvrdený RP pre neho rovnako záväzný ako pre iných veriteľov. V prípade potvrdzujúceho rozhodnutia súdu o zaradení veriteľa do nesprávnej skupiny však RP prestane byť vo vzťahu ku takémuto veriteľovi účinný.

K § 122 a § 123

Po skončení reštrukturalizácie sa na dlžníka hľadí ako na každého iného "fungujúceho" podnikateľa, ale v rozsahu práv a povinností z RP (a eventuálne s obmedzeniami vyplývajúcimi z dozorujúcej správy, ak bola zavedená v RP). Uvedené sa náležite aplikuje aj na vzťah dlžníka k jeho veriteľom, takže po skončení reštrukturalizácie už nebude voči nim chránený v rozsahu a spôsobom, aký mu počas doby reštrukturalizácie poskytoval zákon. Preto ak dlžník neplní to, čo má plniť podľa RP, veriteľ bude oprávnený iniciovať výkon svojho práva.

S prípadným omeškaním dlžníka ohľadom plnenia RP bude súvisieť otázka tzv. "reštitúcie" pôvodného nároku veriteľa. Uvedené by malo fungovať tak, že v prípade omeškania na strane dlžníka s plnením jeho záväzku podľa RP bude zákon upravuje zákon dodatočnú lehotu na plnenie, ktorú bude veriteľ povinný vyhlásiť vo vzťahu k dlžníkovi. Ak dlžník ani následne nesplní, stratí vo vzťahu ku takémuto veriteľovi výhody poskytnuté voči veriteľovi na základe RP. Uvedené bude relevantné, ak sa napríklad v RP dohodlo odloženie splatnosti a čiastočné odpustenie pohľadávok zo strany veriteľa dlžníkovi. V takom prípade sa pri omeškaní "reštituuje" veriteľovi pohľadávka vo svojej pôvodnej výške. Takýto princíp však nebude platiť absolútne. Výnimka sa bude týkať situácie, ak súčasťou RP nebude v porovnaní s predchádzajúcim príkladom len jednoduchá reštrukturalizácia existujúcich pohľadávok, ale aj vznik, zmena alebo zánik práv absolútnej povahy. Pôjde napríklad o situáciu, ak sa na základe RP dohodne, že časť veriteľových pohľadávok sa "kapitalizuje" (t.j. veriteľ nadobudne výmenou za časť svojich pohľadávok majetkový podiel (napr. vo forme akcií) v dlžníkovi (alebo v osobe preberajúcej záväzky dlžníka)). V uvedenom prípade by bolo totiž nespravodlivé, aby v prípade dlžníkovho omeškania nastala "reštitúcia" pôvodnej veriteľovej pohľadávky v celej výške. V tejto súvislosti totiž veriteľ akceptoval riziko z konverzie časti jeho pohľadávky na majetkovú účasť v dlžníkovi (riziko vyplývajúce z toho, že konverziou táto časť pohľadávky absolútne zanikne (bez možnosti jej "reštitúcie")). Preto, pamätajúc práve na takúto situáciu je obligatórnou náležitosťou RP určenie pomeru, v akom sa pôvodná veriteľova pohľadávka použije napríklad na konverziu na akcie (alebo v súvislosti s iným vznikom, zmenou alebo zánikom majetkového práva absolútnej povahy) a v akom bude podliehať inému režimu podľa RP. Otázka "reštitúcie pri omeškaní" sa bude preto vždy posudzovať podľa povahy riešenia danej pohľadávky podľa RP a len v rozsahu, aký pripadá na takúto riešenie umožňujúce "reštitúciu".

Pre ilustráciu uvádzame príklad. Pôvodná pohľadávka veriteľa bola 100. V RP sa dohodlo, že z týchto 100 sa 20 použije na konverziu na akcie (do 3 mesiacov od končenia reštrukturalizácie), a zo zvyšných 80 sa veriteľ vzdal 30 a súčasne sa odložila doba splatnosti (o 2 roky). Výsledkom je, že v prípade splnenia RP by veriteľ získal zo svojich pôvodných 100 akcií vo výške 20 a splatenie pohľadávky vo výške 50. Ak dlžník po dvoch rokoch nesplnil 50, po dodatočnej lehote na plnenie zanikne len časť výhody v rozsahu 30 a následne sa reštituuje pôvodná pohľadávka do výšky 80. Daný veriteľ si môže potom uplatniť týchto 80 napríklad v exekučnom konaní proti dlžníkovi. Z dôvodov uvedených vyššie však časť pohľadávky v rozsahu 20 zostáva nedotknutá, a veriteľ je oprávnený a povinný naďalej držať tomu zodpovedajúce akcie.

Uvedený režim platí len vo vzťahu ku konkrétnemu veriteľovi, voči ktorému je dlžník v omeškaní s plnením RP. Ak RP neobsahuje iné ustanovenie, uvedený účinok nastane vo vzťahu ku všetkým veriteľom naraz až okamihom vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka (pretože ak sú voči dlžníkovi splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu, nič nebráni veriteľovi podať takýto návrh). Tento účinok je upravený v paragrafe "Účinky neplnenia plánu voči všetkým reštrukturalizačným veriteľom a akcionárom".

K § 124

Podľa platnej právnej úpravy vyrovnanie je dlžník povinný zložiť do súdnej úschovy peňažnú čiastku, ktorá na základe prijatého vyrovnanie pripadá na popretú pohľadávku, a to do 15 dní po schválení vyrovnanie veriteľmi. V praxi môže byť zabezpečenie tejto povinnosti obtiažne. Preto nový zákon riešiť túto problematiku iným spôsobom. Úpadca už nebude povinný skladať príslušnú sumu do súdnej úschovy v zákonom ustanovenej lehote. Naopak, poskytnutie plnenia veriteľovi na základe RP bude závisieť od toho, či sa v "incidenčnom konaní" preukáže, že pohľadávka veriteľa (alebo jej časť) bola popretá správcom oprávnene alebo neoprávnene.

K § 125 až § 130

Súčasťou RP môže byť ustanovenie tzv. dozorného správcu. Úlohou takéhoto správcu bude monitorovať správanie dlžníka a plnenie RP v dobe po skončení reštrukturalizácie vo vzťahu ku špecifikovaným záväzkom z RP. Ak tak bude uvedené v RP, dozorný správca môže byť navyše oprávnený udeľovať súhlas s niektorými v RP špecifikovanými úkonmi dlžníka. Jednotlivé obmedzenia budú zverejnené. V rámci monitoringu je správca povinný v pravidelných intervaloch informovať veriteľov (napríklad prostredníctvom veriteľského výboru) o úspešnosti/neúspešnosti plnenia schváleného plánu. V prípade, ak zistí porušenie plnenia RP alebo skutočnosti nasvedčujúce tomu, že uskutočnenie RP nie je reálne, bude povinný oznámiť danú skutočnosť veriteľom (napríklad prostredníctvom veriteľského výboru) a súdu.

Ak z RP nebude vyplývať niečo iné, dozorným správcom sa stane reštrukturalizačný správca, a to okamihom zverejnenia rozhodnutia o skončení reštrukturalizácie.

Funkcia dozorujúceho správcu (a tým aj účinky na právne úkony dlžníka s tým spojené) bude ukončená rozhodnutím súdu o skončení dozornej správy alebo (ii) vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka alebo osobou, ktorá prebrala na základe RP záväzky dlžníka.

K § 131

Základným pravidlom bude, že ak sa uzatvorí zmluva na "nový úver", veritelia všetkých ostatných existujúcich nezabezpečených pohľadávok budú v prípade konkurzu dlžníka uspokojení až po uspokojení pohľadávok veriteľov zo zmluvy o "novom úvere". Treba upozorniť, že táto podriadenosť bude relevantná len pre prípad konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu v dôsledku nesplnenia reštrukturalizačného plánu.

Uzavretie zmluvy o "novom úvere" medzi úpadcom a veriteľom bude vyžadovať predchádzajúci súhlas dozorného správcu, ak bol ustanovený. Ak sa takáto zmluva bude uzatvárať počas dozorujúcej správy, musí byť uzatvorená v súlade s "úverovým limitom", ktorý by mal pre ten účel obsahovať reštrukturalizačný plán.

K § 132

Účinky vyhlásenia konkurzu nastávajú zverejnením uznesenia o vyhlásení konkurzu v obchodnom vestníku.

K § 133

Jedným z najdôležitejších účinkov vyhlásenia konkurzu je to, že právo disponovať s majetkom úpadcu prechádza v plnom rozsahu na správcu. Uvedený účinok je typickým pre konkurzné konanie, na rozdiel od reštrukturalizácie, kedy je úpadca aj naďalej oprávnený disponovať so svojím majetkom, ale pod dohľadom súdu.

K § 134

Zákon v uvedenom paragrafe upravuje režim odstupovania od vzájomných zmlúv, ktoré ešte neboli úplne splnené ani úpadcom ani druhou osobou. Hoci ktorá zo zmluvných strán má možnosť odstúpenia od zmluvy, ale s tým, že nároky vzniknuté v súvislosti s takýmto odstúpením si môže veriteľ uplatniť len ako konkurznú pohľadávku.

(Nakoľko ide o komplikovaný koncept na ktorého riešenie sú rôzne (a často až protirečiacie názory), uvedené je len predbežným návrhom riešenia. Uvítali by sme akékoľvek Vaše návrhy a pripomienky či už z hľadiska teórie odstúpenia od zmluvy alebo praxe ktorá v tomto smere prevažuje v súčasných konkurzoch.)

K § 135 a § 136

Účelom tohto paragrafu je snaha o zachovanie zmlúv, ktorých zachovanie v platnosti môže byť pre príslušnú podstatu výhodné (a to za predpokladu, že správca uhradí bez zbytočného odkladu všetky dlžné záväzky, ktoré pre úpadcu z takejto zmluvy vyplývajú). Príkladom môže byť lízingová zmluva, na základe ktorej má úpadca vo svojej držbe auto. V uvedenom prípade by lízingová spoločnosť nemohla odstúpiť od takejto zmluvy, ak by úpadca v primeranej dobe po vyhlásení konkurzu uhradil všetky úpadcove nedoplatky

Účel §136 je zásadne zhodný s účelom uvedenom pri § 135.

K § 137

Uvedený paragraf je zhodný s platnou úpravou v zákone o konkurze.

K § 138

V podstate ide o rovnakú právnu úpravu ako v platnom zákone o konkurze.

K § 139 a § 140

V súlade s platnou právnou úpravou počas konkurzného konania nemožno viesť ani začať exekúciu na majetok úpadcu. Uvedené platí aj pre iné úkony ktorými sa vykonávajú práva na oddelené uspokojenie.

K § 141 až § 143

Ustanovenia uvedených paragrafov sú v zásade zhodné s platnou právnou úpravou.

K § 144

Započítanie je s výnimkou v zákone taxatívne vymedzených prípadov možné.

K § 145 až § 147

Vyhlásenie konkurzu má osobitné účinky na postupovanie pohľadávok, nájomné zmluvy a konanie za úpadcu v pracovnoprávných vzťahov.

K § 148 a § 149

Cieľom navrhovaného ustanovenia je zabezpečiť, aby sumy zodpovedajúce ziskom a stratám zmluvných strán boli po vyhlásení konkurzu splatné iba v rozsahu jediného záväzku, ktorého výška je vypočítaná s ohľadom na také zisky a straty v súlade s podmienkami zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov, ktoré si zmluvné strany vopred dohodli pre taký prípad. Podľa výsledku takeého výpočtu má potom pohľadávku vo vzťahu k takému jedinému záväzku buď úpadca voči druhej zmluvnej strane alebo druhá zmluvná strana voči úpadcovi, ktorá pohľadávka je potom uplatňovaná po vyhlásení konkurzu.

Cieľom navrhovaného ustanovenia je zaviesť osobitné ustanovenie o odstúpení od zmluvy o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát z dôvodu potrebnej ochrany ustanovení o záverečnom vyrovnaní ziskov a strát pred účinkami vyplývajúcimi z odstúpenia od takej zmluvy. Ide o ten istý princíp, aký je zakotvený napríklad v § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa odstúpenie od zmluvy jednou zo strán nedotýka zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva a riešenia sporov medzi zmluvnými stranami.

K § 150 až § 154

Podľa platného zákona všetok majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu. Nový zákon prijal čiastočne odlišnú koncepciu, na základe ktorej sa majetok podliehajúci konkurzu zaraďuje buď do všeobecnej podstaty alebo do oddelenej podstaty. Navyše podľa nového zákona bude v danom konkurze toľko oddelených podstát, koľko bude zabezpečených pohľadávok; inými slovami, pre každú zabezpečenú pohľadávku sa vytvorí samostatná oddelená podstata. Následne v závislosti od poradia práva na oddelené uspokojenie, ktorým je daná pohľadávka zabezpečená, zákon rozlišuje medzi poradím jednotlivých oddelených podstát. Na vysvetlenie vyššie uvedeného uvádzame nasledovný príklad.

Do konkurzu sú prihlásené pohľadávky X, Y, Z a W. Majetok podliehajúci konkurzu je nasledovný: 1) osobný automobil v hodnote 200, 2) nákladný automobil v hodnote 300, a 3) pozemok v hodnote 400 a 4) inventár v hodnote 100. Inými slovami, celková hodnota majetku, ktorý podlieha konkurzu, je 1000. Pohľadávka X je zabezpečená záložným právom, ktoré sa vzťahuje tak na osobné auto, ako aj na nákladné auto, pričom toto záložné právo je podľa výpisu z notárskeho registra v poradí rozhodujúcom na jeho uspokojenie ako prvé (a to tak na osobnom automobile ako aj na nákladnom automobile). Na osobnom automobile je okrem uvedeného záložného práva zriadené aj záložné právo v druhom poradí, a to na zabezpečenie pohľadávky Y. Okrem týchto dvoch záložných práv nie je na osobnom automobile žiadne iné záložné právo. Pokiaľ ide o nákladný automobil, okrem už spomenutého záložného práva v prvom poradí na zabezpečenie pohľadávky X je na tomto majetku zriadené záložné právo v druhom poradí, a to na zabezpečenie pohľadávky Z. Na pozemku nie je zriadené žiadne záložné právo. Na inventári je len jedno záložné právo, a to na zabezpečenie pohľadávky W.

Uvedená situácia sa premietne do režimu podľa nového zákona nasledovným spôsobom:

Do oddelenej podstaty na uspokojenie pohľadávky X bude patriť tak nákladný automobil ako aj osobný automobil, nakoľko na oboch je záložné právo na zabezpečenie pohľadávky X prvé v poradí. Pôjde o oddelenú podstatu v prvom poradí pre uspokojenie pohľadávky X. Inventár bude patriť do oddelenej podstaty na uspokojenie pohľadávky W. Pôjde o oddelenú podstatu v prvom poradí pre uspokojenie pohľadávky W. Nezaťažená nehnuteľnosť bude patriť do všeobecnej podstaty.

Pri speňažovaní majetku oddelenej podstaty správca predá nákladný automobil za jeho trhovú cenu, t.j. v hodnote 300. V prípade, ak by bola výška pohľadávky X 160, správca bude postupovať tak, že z výťažku z predaja nákladného automobilu v hodnote 300 uspokojí pohľadávku X vo výške 160. Po uspokojení tejto pohľadávky sa majetok pôvodne tvoriaci oddelenú podstatu na uspokojenie pohľadávky X presunie do oddelených podstát v ďalšom poradí alebo do všeobecnej podstaty a to nasledovne:

- osobné auto sa "presunie" do oddelenej podstaty na uspokojenie pohľadávky Y (pôjde o oddelenú podstatu v druhom poradí)
- peňažné prostriedky získané predajom nákladného auta v rozsahu, v ktorom neboli použité na uspokojenie pohľadávky X pripadnú do oddelenej podstaty v druhom poradí pre uspokojenie pohľadávky Z (takisto pôjde o oddelenú podstatu v druhom poradí). Z týchto peňažných prostriedkov sa následne uspokojí pohľadávka Z, a prípadný prebytok sa "presunie" do všeobecnej podstaty.

Správca bude rovnako postupovať pri predaji osobného automobilu teraz už patriaceho do oddelenej podstaty v druhom poradí na uspokojenie pohľadávky Y. Z výťažku predaja sa uspokojí pohľadávka Y, a prípadný prebytok sa presunie do všeobecnej podstaty. Ak by naopak na osobnom automobile ešte existovalo záložné právo v ďalšom poradí, prípadný prebytok by sa nepresunul do všeobecnej podstaty ale do oddelenej podstaty v príslušnom poradí na uspokojenie takto zabezpečenej pohľadávky.

Pokiaľ ide o oddelenú podstatu v prvom poradí pre uspokojenie pohľadávky W, z výťažku predaja inventára sa uspokojí pohľadávka W a prebytok sa "presunie" do všeobecnej podstaty.

Nový zákon tiež umožňuje, aby do príslušnej podstaty patrili nielen majetok patriaci úpadcovi, ale aj majetok patriaci iným osobám, ak je na ňom zriadené právo na oddelené uspokojenie na zabezpečenie konkurznej pohľadávky (napríklad ak na zabezpečenie pohľadávky banky z hypotekárneho úveru poskytnutému úpadcovi osoba A zriadila na vlastnej nehnuteľnosti záložné právo zabezpečujúce pohľadávku banky voči úpadcovi z hypotekárneho úveru). Situácia sa však môže skomplikovať, ak je na takomto majetku okrem vyššie uvedeného záložného práva aj záložné právo zabezpečujúce inú ako konkurznú pohľadávku (napríklad ak je na vyššie uvedenej nehnuteľnosti aj záložné právo zabezpečujúce pohľadávku ktorú má veriteľ voči osobe A). Navyše nie je vylúčené, že na úpadcovom majetku patriacom do príslušnej podstaty je okrem záložného práva zabezpečujúceho konkurznú pohľadávku súčasne aj iné záložné právo zabezpečujúce inú ako konkurznú pohľadávku. Zákon poskytuje mechanizmus aj na riešenie všetkých vyššie uvedených situácií

V prípade, ak sa záložné právo na zabezpečenie konkurznej pohľadávky vzťahuje na podnik ako celok, takýto založený podnik tvorí osobitný typ oddelenej podstaty. V takom prípade sa veriteľ takto zabezpečenej pohľadávky (ak spĺňa predpoklady uvedené v zákone) môže domáhať od správcu aby pri speňažovaní predal tento podnik ako celok (namiesto toho aby predával jednotlivé aktíva patriace do takéhoto podniku). Podrobná úprava práv a povinností správcu pri predaji podniku tvoriaceho oddelenú podstatu je uvedená v časti speňažovanie.

K § 155

Osobitná úprava pre všeobecné a oddelené podstaty platí v prípade, ak je úpadcom štátny podnik alebo iná osoba hospodáriaca s majetkom štátu.

K § 156

Predmetom tohto paragrafu je vymedzenie majetku, ktorý nepatrí do oddelenej podstaty ani do všeobecnej podstaty.

K § 157

Zákon uvádza povinnosti tretích osôb ktoré majú majetok patriaci do jednej z podstát.

K § 158

Keďže zákon rozlišuje medzi konaním o vyhlásenie konkurzu a konkurzným konaním, rovnako rozlišuje medzi účastníkmi konania o vyhlásenie konkurzu a účastníkmi konkurzného konania. Osoby uvedené v tomto paragrafe sú však účastníkmi konania len ak si spôsobom uvedeným v tomto zákone uplatňujú v konkurznom konaní svoje práva.

K § 159

Kolektívne orgány sú schôdza veriteľov a veriteľský výbor.

K § 160

Pokiaľ ide o schôdzu veriteľov, zákon rozlišuje medzi tzv. prvou schôdzou a ďalšími schôdzami. Účelom prvej schôdze je voľba veriteľského výboru,. Na rozdiel od reštrukturalizácie je v konkurze predmetom prvej schôdze aj tzv. "potvrdenie" správcu v jeho funkcii zo strany veriteľov. Keďže v čase konania prvej schôdze pravdepodobne ešte nebude existovať zoznam prihlásených pohľadávok a preto ani nebudú zistené všetky pohľadávky, zákon upravuje osobitný mechanizmus pre presúkovanie pohľadávok veriteľov zúčastnených na prvej schôdzi.

Otázky elektronického hlasovania pre extrémnu komplexnosť v tomto štádiu nie sú riešené; využiteľnosť elektronickej komunikácie a elektronického podpisu vo veciach iných ako prihlasovanie pohľadávok a komunikácia správcu s veriteľským výborom či oddelenými veriteľmi musí byť dôkladne zvážená

K § 161

Účelom tohto ustanovenia je umožniť veriteľom rozhodnúť o tom kto bude správcom. Uvedené bude obzvlášť dôležité v prípadoch ak veritelia nebudú spokojný so správcom ustanoveným súdom v uznesení o vyhlásení konkurzu. V takom prípade môžu hneď na prvej schôdzi odvolať súdom ustanoveného správcu a zvoliť vlastného správcu. Ak však veritelia nevyužijú toto právo, platí že súdom ustanovený správca je súčasne správcom zvoleným veriteľmi. Okamih potvrdenia ustanoveného správcu alebo zvolenia nového správcu veriteľmi je dôležitý najmä pre oprávnenie správcu speňažovať majetok patriaci do podstát, pretože speňažovať môže správca len po tom, ako mali veritelia na prvej schôdzi možnosť k na jeho odvolanie.

K § 162

Na rozdiel od reštrukturalizácie, členmi veriteľského výboru môžu byť len nezabezpečení veritelia. Zákon takisto priznáva niektorým osobám právo automatickej účasti v veriteľskom výbore.

K § 163

Zvolať ďalšiu schôdzu môže za podmienok uvedených v zákone má správca alebo súd. Navyše je právom každého kvalifikovaného veriteľa domáhať sa zvolania ďalšej schôdze

K § 164 a § 165

Zásadne sa na ďalšej schôdzi môže zúčastniť a hlasovať na nej len ten konkurzný veriteľ, ktorého pohľadávka je zistená. Zákon však umožňuje správcovi priznať hlasovacie právo aj veriteľom ešte nezistených pohľadávok, s tým, že zároveň upravuje postup na ochranu veriteľov, ktorý by takýmto rozhodnutím správcu mohli byť dotknutý.

K § 166

Na rozdiel od odvolania správcu na prvej schôdzi (kedy môžu veritelia odvolať správcu bez uvedenia dôvodu), odvolať správcu na ďalšej schôdzi možno len na základe zákonných dôvodov, pričom súd je oprávnený odmietnuť odvolanie správcu.

K § 167

Zákon upravuje postup pri odvolávaní a voľbe členov veriteľského výboru.

K § 168 až § 170

Veriteľský výbor je kreovaný voľbou na prvej schôdzi veriteľov alebo na následných schôdzach veriteľov.

Veriteľského výboru predovšetkým vykonáva dohľad nad činnosťou správcu a spolupracuje s ním pri predaji majetku úpadcu. Naopak, správca by mal byť povinný aktívne plniť voči veriteľskému výboru informačné povinnosti a poskytovať mu vysvetlenia v otázkach špecifikovaných veriteľským výborom. S istými výnimkami však správca nebude pri výkone svojich právomocí viazaný pokynmi veriteľského výboru, za predpokladu, že dospeje k záveru, že tieto nie sú v záujme všetkých veriteľov. Jeho zodpovednosť voči veriteľom (obzvlášť voči zabezpečeným veriteľom) však vyplýva z prísne nastavených kritérií na výkon jeho právomocí uvedených v zákone. Niektoré špecifické úkony správcu však budú podliehať schváleniu veriteľským výborom (napríklad závažné transakcie týkajúce sa speňažovania podstaty, výdavky správcu mimo bežných výdavkov a podobne).

V prípade nefunkčnosti veriteľského výboru alebo ak veriteľský výbor nebol vytvorený, plní úlohu veriteľského výboru súd.

K § 171

Ustanovenie ukladá povinnosti príslušným osobám, podľa druhu kolektívneho orgánu veriteľov, zabezpečiť vyhotovenie zápisnice, jej zverejnenie a zaslanie.

K § 172

Na ochranu spoločného záujmu veriteľov zákon upravuje mechanizmus, na základe ktorého sa dotknutý veriteľ môže na súde domáhať zrušenia rozhodnutia schôdze veriteľov alebo veriteľského výboru. Súd rozhodujúci o spornej otázke môže do rozhodnutia vo veci pozastaviť účinnosť napadnutého rozhodnutia a tým zabrániť prípadnej škode hroziacej z vykonania napadnutého rozhodnutia.

K § 173

Súd môže v konkurznom konaní zastávať dvojakú úlohu. Jednak je povinný dohliadať nad riadnym chodom konkurzného konania a rozhodovať ohľadom sporných záujmov dotknutých účastníkov. Na druhej strane môže súd substituovať veriteľský výbor v prípade, ak tento nebol riadne zvolený alebo je nefunkčný. Prirodzene, pri výkone jeho funkcie v jednej oblasti nemôže používať prostriedky a mechanizmy ktoré sú mu prístupné pri výkone funkcie v druhej oblasti.

K § 174

Správca je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu spôsobenú porušením tejto povinnosti.

K § 175

Na rozdiel od odvolávania správcu na prvej schôdzi alebo ďalšej schôdzi upravuje tento paragraf situácie kedy správcu odvoláva súd.

K § 176

Správca pri výkone svojej funkcie nárok na odmenu podľa vykonávacieho predpisu. Odmena pozostáva z dvoch častí:

- a) paušálna/udržiavacia odmena stanovená podľa vopred určeného kľúča, vyplácaná priebežne za výkon funkcie; a
- b) odmena z výťažku stanovená ako vopred určené percento z výťažku speňaženia (a to tak oddelenej podstaty ako aj podstaty), ktorá je splatná vždy v čase, keď sa uskutočňuje výplata veriteľovi alebo veriteľom.

Nárok na odmenu podľa písm. b) má len správca, ktorý príslušný výťažok získal pripísaním na účet. Odmena podľa písm. b) by mala byť podstatne vyššia ako odmena podľa písm. a) a teda by mala byť motivačná tak z hľadiska jej výšky, ako aj z hľadiska záujmu správcu speňaženie dokončiť (t.j. neďať dôvody na svoje odvolanie) a získavaný výťažok veriteľom promptne vydávať.

K § 177

Uvedený paragraf ukladá správcovi povinnosť umožniť nahliadnuť do spisu osobám uvedeným v tomto zákone. Uvedené je zábezpekou náležitej informovanosti účastníkov konania o priebehu konkurzného konania. Na druhej strane zákon takisto ukladá každému, kto využije právo nahliadnuť do spisu povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach a informáciách, o ktorých sa pri nahliadnutí dozvedel a takisto povinnosť použiť tieto informácie len v súvislosti s konkurzným konaním.

K § 178

V záujme zabezpečenia dosiahnutia účelu konkurzného konania upravuje zákon súčinnosť iných osôb a podmienky poskytovania takejto súčinnosti.

§ 179 až § 183

Na rozdiel od platnej úpravy, zákon precizuje oprávnenia správcu v súvislosti so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do podstaty ako aj povinnosti dlžníka a iných osôb s tým súvisiace. Podľa novej právnej úpravy môže správca napríklad za splnenia podmienok uvedených v zákone vstupovať do priestorov úpadcu a a iných osôb, tieto prehliadať alebo vykonať osobnú prehliadku úpadcu.

K § 184

Zákon precizuje úpravu obsahové náležitosti súpisu majetku podstaty. Do súpisu sa zapisuje nielen majetok, o ktorom je nepochybné, že patrí úpadcovi ale aj napríklad aj majetok, ktorý patrí tretím osobám (za splnenia predpokladov uvedených v zákone). Zákon ďalej uvádza povinnosti, ktoré je správca povinný splniť v súvislosti so súpisom majetku podstaty, ako napríklad povinnosť neustále

tento súpis dopĺňať, aktualizovať a v súpise zaraďovať jednotlivý majetok do tej podstaty, do ktorej patrí. Zariadenie daného majetku do súpisu podstaty treba chápať aj v súvislosti s možnosťou správcu takýto majetok speňažovať (ak sú splnené iné podmienky uvedené v tomto zákone).

K § 185

Majetok by mal byť v súpise evidovaný tak, aby bolo nepochybné o aký majetok ide, a to v tej podstate, do ktorej patrí. Dôležitou náležitosťou každého súpisu je uvedenie hodnoty majetku do súpisu zaradeného, a to zvlášť pre každú jednotlivú položku (uvedené je dôležité pre výpočet pomernej čiastky kúpnej ceny v prípadoch, ak správca predá jednou zmluvou viacero položiek majetku). Zákon určuje požiadavky na základe ktorých správca určí hodnotu dotknutého majetku. Zákon predpokladá, že podrobnosti ohľadom obsahových a formálnych náležitostí súpisov môže upraviť ministerstvo vykonávajúcim predpisom.

K § 186

V prípade, ak sú pochybnosti o tom, či daný majetok patrí alebo nepatrí do podstaty, správca by mal v zásade takýto majetok do súpisu zaradiť s tým, že v súpise uvedie poznámku vysvetľujúcu dôvod takejto pochybnosti. Následne zákon upravuje mechanizmus a postup, na základe ktorého sa dotknuté osoby môžu domáhať vylúčenia takéhoto majetku zo súpisu podstaty.

K § 187

Predmetom tohto paragrafu je úprava postupu správcu v prípadoch, keď je do súpisu zaradená vec tretej osoby, na ktorej je zriadené právo na oddelené uspokojenie (napr. záložné právo) zabezpečujúce uspokojenie konkurznej pohľadávky.

K § 188

Zákon upravuje postup správcu v súvislosti s vylúčením majetku zo súpisu. a situácie, v ktorých môže správca takýto majetok vylúčiť. Zákon takisto upravuje práva jednotlivých konkurzných veriteľov za splnenia podmienok ustanovených v zákone domáhať sa, aby správca vylučovaný majetok previedol do ich vlastníctva a následky takéhoto prevodu na ich konkurzné pohľadávky.

K § 189

Zákon vymedzuje základné pravidlo podľa ktorého iný majetok ako peňažné prostriedky v príslušnej podstate nemôžu byť použitý inak ako na účel speňažovania. To neplatí, ak je takýto majetok použitý v súvislosti s prevádzkou podniku po vyhlásení konkurzu.

Z uvedeného vyplýva, že činnosti správcu ohľadom disponovania s majetkom podstaty možno zásadne rozdeliť do dvoch oblastí. Prvou je prevádzka podniku úpadcu (ako osobitný typ "správy" majetku) a druhou je speňažovanie majetku. Zákon teda ustanovuje, že majetok iný ako peňažné prostriedky možno použiť len na speňažovanie, to však neplatí ak je použitý na "prevádzkovanie podniku" (k prevádzkovaniu podniku pozri nasledovné paragrafy).

Zákon nasledovne stanovuje, ako možno naložiť s peňažnými prostriedkami.

K § 190

Paragraf ustanovuje podmienky na vedenie evidencie správcom. Podrobné vedenie evidencie je v záujme zabezpečenia spravodlivého uspokojovania pohľadávok proti podstate. Ide o snahu o vylúčenie tzv. krížových dotácií niekedy sa vyskytujúcich v konkurzoch podľa platných predpisov. Ide o to, že v týchto konkurzoch sa pohľadávky proti podstate niekedy neoprávnene uspokojujú v výťažku z predaja vecí na ktorú sa vťahuje právo na oddelené uspokojenia, a to aj napriek tomu, že takáto pohľadávka proti podstate vôbec nesúvisí so správou alebo speňažovaním založeného majetku. Výsledkom je potom krátenie uspokojenia oddeleného veriteľa, nakoľko z peňažných prostriedkov pripadajúcich na jeho uspokojenie sa "krížovo" uspokojujú aj náklady vynaložené v súvislosti s iným majetkom ako tým, na ktorý sa vťahuje právo na oddelené uspokojenie.

Zákon mechanizmus "krížových dotácií" ohľadom pohľadávok proti podstate výslovne zakazuje. Navyše, ak správca prevádzkuje podniku, pohľadávky proti podstate sa musia prednostne uspokojovať z peňažných prostriedkov získaných v súvislosti s prevádzkou podniku.

Pre dôsledné plnenie týchto povinností zákon zavádza mechanizmus, na základe ktorého môže byť správca zodpovedný za to, ak počas konkurzu neodôvodnene naakumuloval pohľadávky proti podstate presahujúce zákonom stanovený limit. Ide o osobitný typ zodpovednosti správcu.

K § 191

Pokiaľ ide o otázku zachovania prevádzky podniku (tak ako je riešená v platnom zákone), v novej právnej úprave nie je prioritou "zachovanie prevádzky", ale naopak čo najrýchlejší predaj majetku podstaty a oddelených podstát s čo najvyšším výťažkom predaja. Povinnosti správcu sú preto naformulované tak, aby odzrkadli tento posun v prioritách. Opačné riešenie (t.j. snaha a zachovanie prevádzky podniku za každú cenu) by bolo v ostrom protiklade so všeobecne likvidačným charakterom konkurzu ako takého. Ak totiž bude v konkrétnom prípade existovať záujem na zachovaní prevádzky podniku, uvedené sa bude môcť riešiť prostredníctvom "neformálnej" alebo "formálnej" reštrukturalizácie. Ak však reštrukturalizácia nebola úspešná (alebo ak sa neuskutočnila vôbec pre nezáujem strán o takéto riešenie), nie je žiaden dôvod, aby sa v konkurze "prednostne" zachovávala prevádzka podniku. Výnimkou bude prípad, ak predajom podniku ako celku dosiahne správca podstatne vyšší výnos ako by dosiahol iným spôsobom predaja (uvedené je upravené v odseku tri komentovaného paragrafu). V tejto súvislosti by však mal správca zvažovať aj ochranu oddelených veriteľov, ktorých oddelená podstata tvorí súčasť takéhoto podniku (a najmä ich záujem na jej čo najrýchlejšom speňažení).

Otázka prevádzkovania podniku by teda mala závisieť od rozhodnutia správcu podľa konkrétnych okolností (ale bez toho, aby zákon predpisoval povinnosť zachovania prevádzky podniku). V zásade je však potrebné pripustiť, že z dôvodov istej "zotrvačnosti" bude podnik úpadcu de facto prevádzkovaný, avšak len v medziach oprávnenia správcu podstaty s obmedzenými právomocami, ako je opísané vyššie (nedá sa totiž predpokladať že okamihom vyhlásenia konkurzu "vypne správca všetky vypínače" s následkom okamžitého zastavenia akejkoľvek výrobnéj činnosti inak spadajúcej "pod prevádzku podniku"). Inými slovami, okrem výnimočných prípadov, tento druh "zotrvačnej správy" je obmedzený len na potreby speňaženia majetku a prevádzka v tomto "zotrvačnom" režime nemôže byť stotožnená s bežným výkonom podnikateľskej činnosti (ako napríklad podľa odseku dva komentovaného paragrafu). Zákon upravuje tento "zotrvačný" režim v odseku 4 komentovaného paragrafu.

Osobitný režim by však mal platiť v niektorých prípadoch predaja podniku založeného v prospech záložného veriteľa ako celok (pozri odseku 2 komentovaného paragrafu). V takom prípade zjavne existoval dôvod, pre ktorý bol podnik vnímaný ako hodnotné aktívum ako celok. Správca podstaty musí v takom prípade na základe inštrukcie od záložného veriteľa (ak je výška zabezpečenej pohľadávky primeraná predpokladanej hodnote aktív tvoriacich podnik) podnik úpadcu prevádzkovať aj aktívne.

V súvislosti s vyššie uvedeným pripomíname vyššie uvedený rozdiel medzi jednotlivými činnosťami, ktoré je správca povinný plniť ohľadom majetku podstaty. Tieto môžu byť zásadne rozdelené na "správu" majetku a na "speňažovanie" majetku. Podľa zákona "prevádzka podniku" patrí do prvej kategórie (t.j. prevádzka podniku podľa tohto zákona nie je speňažovaním).

K § 192

Pri speňažovaní majetku podstaty je správca viazaný podrobnými pravidlami ohľadom jeho postupu pri speňažovaní (pozri nasledujúci paragraf). V zásade však platí, že správca musí vždy predať aktíva v záujme čo najväčšieho výťažku z ich predaja (bez ohľadu na konkrétnu formu predaja – či prostredníctvom dražby, verejnej obchodnej súťaže alebo priamym predajom). Zákon by takisto nemal uprednostňovať predaj podniku ako celku alebo iné predajné metódy (predaj "časti podniku" a podobne). Vždy bude totiž závisieť od daných okolností a od konkrétneho rozhodnutia správcu, ktoré však správca musí uskutočniť vždy v záujme maximalizovania výnosu pre veriteľov. Niektoré špecifické úkony správcu pri speňažovaní však podliehajú schváleniu veriteľským výborom alebo dotknutým oddeleným veriteľom (pozri nasledovný paragraf).

K § 193

Ako je uvedené vo vysvetleniach k predchádzajúcemu paragrafu, pri speňažovaní majetku podstaty je správca viazaný podrobnými pravidlami ohľadom jeho postupu pri speňažovaní. Zákon stanovuje ktoré špecifické úkony ohľadom speňažovania a prevádzky podniku úpadcu podliehajú schváleniu kompetentného orgánu a vymedzenie kto je kompetentným orgánom pri rôznych situáciách ktoré môžu vzniknúť pri speňažovaní alebo prevádzke podniku. Zákon ďalej vymedzuje postup správcu pri získavaní potrebného pokynu od kompetentného orgánu a časové vymedzenie žiadosti o pokyn (t.j. pred uskutočnením vymedzených úkonov).

Zákon takisto rozlišuje medzi záväzným pokynom kompetentného orgánu (t.j. v prípadoch podľa odseku tri komentovaného paragrafu) a nezáväzným pokynom (vo všetkých ostatných prípadoch). V prípadoch konfliktu bude o sporoch rozhodovať súd v rámci svojej dohliadanej právomoci. Ak však súd plní úlohu kompetentného orgánu, pokyn súdu je pre správcu vždy záväzný (t.j. bez možnosti jeho opätovného preskúmania súdom, ale teraz už v kapacite dohliadacieho orgánu).

Okrem toho zákon upravuje aj informačnú povinnosť správcu voči kompetentnému orgánu.

K § 194

Zákon ustanovuje obsahové náležitosti pre pokyn kompetentného orgánu.

K § 195

Základné pravidlo pri speňažovaní majetku podstaty je, že správca podstaty s obmedzenými právomocami v zásade nemôže tento majetok speňažovať (s výnimkou niektorých úkonov uvedených v zákone). Pokiaľ však ide o prevádzku podniku, správca s obmedzenými právomocami je naopak povinný bez zbytočného odkladu vyhodnotiť dôvody pre prevádzku podniku, a ak existujú, v rozsahu odôvodnenom týmito dôvodmi prevádzkovať podnik.

§ 196

Na rozdiel od správcu s obmedzenými právomocami je správca podstaty s úplnými právomocami naopak povinný speňažovať majetok čo najrýchlejšie po tom ako bol zvolený alebo potvrdený (v prípade potvrdenia pôvodného správcu) schôdzou veriteľov.

K § 197

Pri speňažovaní majetku podstaty je správca viazaný podrobnými pravidlami uvedenými v zákone (pozri predchádzajúce paragrafy). V zásade však platí, že správca musí vždy predať aktíva v záujme čo najväčšieho výťažku z ich predaja (a bez ohľadu na konkrétnu formu predaja – či prostredníctvom dražby, verejnej obchodnej súťaže alebo priamym predajom). Vždy bude totiž závisieť od daných okolností a od konkrétneho rozhodnutia správcu, ktoré však správca musí uskutočniť vždy v záujme maximalizovania výnosu pre veriteľov.

K §198

Zákon upravuje osobitné situácie ktoré môžu nastať pri predaji podniku ako celku. Tento spôsob speňažovanie je možný v dvoch prípadoch, a to na základe pokynu kvalifikovaného oddeleného veriteľa alebo ak s tým súhlasí veriteľský výbor a všetci dotknutí oddelení veriteľa. Podnik je v tomto paragrafe chápaný rovnako ako v obchodnom zákoníku, to je ako súhrn práv a záväzkov (na rozdiel od platnej právnej úpravy, ktorá podnik chápe len ako súbor aktív bez záväzkov). Z toho dôvodu obsahuje zákon špeciálne ustanovenia o prechode záväzkov podniku.

K § 199

Zákon vymedzuje niektoré ďalšie možné kombinácie ohľadom speňažovania a uvedeným povinností správcu s tým súvisiacich.

K § 200

Osobitný postup existovať v prípade speňažovania majetku oddelenej podstaty. Konkurz bude mať totiž na práva oddelených veriteľov taký účinok, že oddelený veriteľ nebude ďalej oprávnený vykonávať svoje práva. Ich výkon bude v kompetencii správcu. Keďže veriteľ v dôsledku vyhlásenia konkurzu stratí možnosť individuálne vykonať svoje právo, zákon by ustanovuje mechanizmus ochrany takéhoto veriteľa (povinnosť správcu priamo oznamovať veriteľovi zamýšľaný predaj, možnosť veriteľa požadovať v stanovenej lehote alternatívny spôsob predaja (v porovnaní s tým, čo navrhuje správca), ak bude výťažok takéhoto predaja vyšší než výťažok zo spôsobu predaja navrhovaného správcom podstaty a pod.).

V zásade nebude správca podstaty pri výkone svojich právomocí viazaný pokynmi zabezpečeného veriteľa, avšak za predpokladu, že výťažok predaja navrhovaný správcom bude nižší než hodnota zabezpečenej pohľadávky, zabezpečený veriteľ môže požadovať iný spôsob speňaženia, ktorý zabezpečí vyšší výťažok než spôsob navrhovaný správcom podstaty.

V prípade, že správca neuposlúchne pokyny záložného veriteľa a tento veriteľ preukáže, že by pri predaji spôsobom, ktorý navrhoval mohol dosiahnuť vyšší výnos, správca zodpovedá za škodu tým spôsobenú.

K § 201

Pri kvalifikovaných predajoch z všeobecnej podstaty je kompetentným orgánom veriteľský výbor.

K § 202

Zákon upravuje mechanizmu "presúvania" peňažných prostriedkov z jednej podstaty do druhej. Pozri tiež vysvetlivky v časti majetok podliehajúci konkurzu.

K § 203

Správca musí vždy predať aktíva v záujme čo najväčšieho výťažku z ich predaja (a bez ohľadu na konkrétnu formu predaja – či prostredníctvom dražby, verejnej obchodnej súťaže alebo priamym predajom). Vždy bude totiž závisieť od daných okolností a od konkrétneho rozhodnutia správcu, ktoré však správca musí uskutočniť vždy v záujme maximalizovania výnosu pre veriteľov. Zákon teda neuprednostňuje jednu metódu speňažovania pred inými metódami.

K § 204

Záložné práva oddelených veriteľov zanikajú speňažením zálohu s výnimkou prípadov uvedených v zákone.

K § 205

Súpise majetku podstaty obsahuje okrem zoznamu majetku aj ohodnotenie každej jednotlivej položky majetku zistenej spôsobom uvedeným v zákone. Práve takto určená hodnota je predpokladom pre výpočet vzájomných pomerov plnení poskytnutým jednotlivým veriteľom podľa tejto časti zákona.

K § 206

Zákon určuje poradie pre účely uspokojenia veriteľov.

K § 207

Zákon určuje spôsob uspokojovania zabezpečených pohľadávok oddelených veriteľov.

K § 208

Zákon určuje spôsob uspokojovania nezabezpečených pohľadávok.

K § 209

Podriadené pohľadávky sa uspokojujú len po úplnom uspokojení nezabezpečených pohľadávok.

K § 210

Zákon určuje spôsob uspokojovania pohľadávok na vydanie majetku a mechanizmus pre zúčtovanie nákladov, ktoré správcovi vznikli v súvislosti s vydávanou vecou.

K § 211

Zákon určuje spôsob uspokojovania pohľadávok proti podstate v závislosti od toho, či správca prevádzkuje podnik úpadcu alebo nie. Zákon navyše upravuje postup v súvislosti s uplatňovaním týchto pohľadávok počas konkurzu veriteľmi proti podstate ako aj následky v prípade nedodržania takéhoto postupu. .

K § 212

V záujme zabránenia neodvodného a netransparentného "akumulovania" pohľadávok proti podstate na úkor konkurzných veriteľov zákon stanovuje limit na celkovú výšku pohľadávok proti všeobecnej podstate ako aj limit na celkovú výšku pohľadávok proti oddelenej podstate. Správca zodpovedá konkurzným veriteľom za prekročenie tohto limitu, ibaže preukáže že prekročeniu nemohol zabrániť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti.

K § 213

Zákon upravuje potrebu evidencie a jej obsah ohľadom pohľadávok proti podstate pričom súčasne vymedzuje pravidlo podľa ktorého musí správca postupovať pri vynaložení konkrétneho nákladu.

Pokiaľ ide o pohľadávky proti podstate a náklady správcu (pričom náklad správcu je v principiálne len iným označením toho čo je inak pohľadávka proti podstate), keďže nie vždy sa dá presne rozlíšiť na aký majetok (a tým pádom na akú podstatu) sa tá-ktorá pohľadávka proti podstate vzťahuje, zákon pre takéto prípady zavádza mechanizmus pre pomerné rozdelenie týchto pohľadávok medzi dotknuté podstaty. Inými slovami, výdavok v hodnote 10 vynaložený správcom na celý majetok bez možnosti špecifikovania presne na ktorú položku majetku sa vzťahuje sa prerozdelení medzi viaceré položky majetku vo výške vypočítanej podľa navrhovaného vzorca. Ak je však náklad "priraditeľný" ku konkrétnemu majetku, správca priradí tento náklad do príslušnej podstaty bez tohto, aby bolo treba použiť uvedený vzorec.

Príklad: Majetok úpadcu je tvorený dvoma položkami, ktorými sú nákladný automobil ktorý je ohodnotený na 300 a osobný automobil ohodnotený na 200. Nákladný a. patrí do oddelenej podstaty, osobný a. patrí do všeobecnej podstaty. Správca uzatvoril zmluvu o poistení na majetok úpadcu ako celok, pričom v zmluve sa nerozlišuje aké poistné (t.j. vynaložený náklad) sa platí ohľadom osobného a. a ké ohľadom nákladného a. Celkové poistné (čiže náklad alebo inými slovami, pohľadávka proti podstate) je 10. Pre priradenie tohoto nákladu do príslušných podstat sa postupuje podľa nasledovného vzorca. Náklad priradený do oddelenej podstaty je $10 \text{ (celkový náklad vynaložený správcom)} \times \frac{300 \text{ (hodnota nákladného automobilu)}}{500 \text{ (hodnota všetkého majetku ohľadom ktorého bol náklad vynaložený, t.j. súčet hodnoty osobného a. a nákladného a.)}}$. Do oddelenej podstaty sa preto priradí z celkového nákladu 10 len 6. Rovnako sa postupuje pri priradovaní nákladu do všeobecnej podstaty.

K § 214

Z hľadiska efektívnosti a rýchlosti celého konania a ochrany záujmov veriteľov je nevyhnutné zachovať možnosť vydávania "čiastkových rozvrhov", ba čo viac, tieto podporovať tak ekonomicky (viazaním uvoľnenia odmeny správcu, resp. jej časti na rozvrh v prospech veriteľov), ako aj zákonne stanovením povinnosti distribuovať získané peňažné prostriedky bez zbytočného odkladu po tom, ako nastane situácia umožňujúca realizovať čiastkový rozvrh. Vzhľadom k tomu, že zoznam veriteľov by mal byť známy a konečný v relatívne skorej fáze konkurzu, takáto situácia nastane vždy, ak dôjde k speňaženiu významnejšej časti všeobecnej podstaty.

Po čiastočnom speňažení správcu podstaty vypracuje čiastkovú správu a čiastkový rozvrh a tieto zverejní a doručí členom veriteľského výboru. Na rozdiel od terajšej právnej úpravy však čiastková správa a rozvrh nebudú podliehať schváleniu súdom, ale veriteľským výborom.

Iba ak bude veriteľský výbor nečinný, po uplynutí zákonných lehôt, predloží správca podstaty konečnú správu a rozvrh na schválenie súdu. V prípade vznesenia námietok veriteľského výboru bude mať správca podstaty možnosť vyhovieť námietkam a korigovať čiastkovú správu a rozvrh. V prípade nesúhlasu správcu podstaty s námietkami rozhodne o námietkach súd. Veriteľský výbor bude povinný vzniesť námietku, o vznesenie ktorej ho požiadal ktorýkoľvek veriteľ dotknutý čiastkovou správou a čiastkovým rozvrhom.

Vyššieuvedeným dochádza k presunu zodpovednosti spojená s prípravou týchto dokumentov zo súdov na správcu podstaty. Schvaľovanie dokumentov sa v nadväznosti na to presunie zo súdu na veriteľský výbor (s výnimkou prípadov jeho nečinnosti). V právomoci súdu zostane len rozhodovanie o schválení týchto dokumentov pre prípad nečinnosti veriteľského výboru a rozhodovanie o námietkach voči dokumentu, ktorým správca nevyhovel.

Pre prípravu čiastkového rozvrhu a jeho schvaľovanie by mali platiť rovnaké pravidlá ako v prípade schvaľovania "konečnej správy a konečného rozvrhu". Uvedené by bolo aj v záujme správcu, nakoľko percentuálna časť jeho odmeny by bola splatná z každého takéhoto čiastkového rozvrhu.

K § 215

Pre prípravu konečnej správy a končného rozvrhu a ich schvaľovanie platia rovnaké pravidlá ako v prípade schvaľovania "priebežnej správy a priebežného rozvrhu".

K § 216

Zákon stanovuje náležitosti vyššie uvedených dokumentov.

K § 217

Správca bude povinný vydať oddelenému veriteľovi výťažok z predaja daného majetku ihneď po jeho predaji. Z výťažku predaja sa však prednostne uhradia správcovi jeho preukázateľne a účelne vynaložené náklady spojené s predajom zálohu a jeho zabezpečením pred stratou a znehodnotením (prípadne percentuálna čiastka z výťažku, ak zistenie takýchto nákladov bude obtiažne) a odmena správcu za speňaženie určená percentuálnou čiastkou z výnosu predaja.

Každému oddelenému veriteľovi správca predkladá pri každom podstatnejšom speňažení oddelenej podstaty obdobu konečnej alebo čiastkovej správy a konečného alebo čiastkového rozvrhu. Oddelený veriteľ má podobné práva a kompetencie ako veriteľský výbor ohľadom podstaty.

K § 218

Zákon obsahuje osobitné ustanovenie pre prípadu predaja podniku na základe pokynu kvalifikovaného oddeleného veriteľa.

K § 219

Účelom tohto paragrafu je stanoviť mechanizmus podľa ktorého sa bude celková suma výťažku z predaja majetku prerozdeľovať do jednotlivých podstát v prípade, ak speňažovaný majetok patril do viacerých podstát (pretože v praxi sa môže stať, že správca predá jednou zmluvou majetok patriaci do rôznych podstát). V istých ohľadoch je tento mechanizmus podobný mechanizmu podľa odseku 5 § 28 platnej právnej úpravy.

Príklad:

Majetok úpadcu je tvorený dvoma položkami, ktorými sú nákladný automobil ktorý je ohodnotený na 300 a osobný automobil ohodnotený na 200. Nákladný a. patrí do oddelenej podstaty, osobný a. patrí do všeobecnej podstaty. Správca predal tento majetok ako celok na základe jednej kúpnej zmluvy za 400, pričom zo zmluvy nie je jasné, aká časť z kúpnej ceny bola zaplatená za osobný a. a aká za nákladný a. Pre priradenie výťažku do oddelenej podstaty sa postupuje podľa nasledovného vzorca: $400 \text{ (celkový výťažok speňažovania)} \times \left[\frac{300 \text{ (hodnota nákladného automobilu)}}{500 \text{ (hodnota všetkého majetku ohľadom ktorého bol náklad vynaložený, t.j. súčet hodnoty osobného a. a nákladného a.)}} \right]$. Do oddelenej podstaty sa preto priradí z celkového výťažku 400 len 240. Rovnako sa postupuje pri priradovaní výťažku do všeobecnej podstaty, kam sa zaradí 160.

Podľa zákona sa uvedený mechanizmus mierne upraví v prípadoch, ak je súčasťou predaného majetku napríklad majetok pri ktorom sa dá predpokladať, že správca by nemal mať problém speňažiť tento majetok minimálne za cenu ktorou je ohodnotený (napríklad cenné papiere vydané centrálnou bankou členského štátu EÚ) (pozri odsek 3 písm. b. komentovaného paragrafu). V takom prípade by bolo nespravodlivé vťahovať uvedené "pomerovanie" aj na takéto aktíva. Dôvod je ten, že pri týchto vysoko kvalitných aktívach sa predpokladá, že správca ich môže speňažiť kedykoľvek a za ich plnú hodnotu a preto ak ich náhodou zaradil do zmluvy, ktorou predal majetok ako celok, pre výpočet

zaradenia výťažku do príslušnej podstaty sa použije ich pôvodná hodnota a nie tá, ktorá by uplatnením metódy "pomerovania" bola v konečnom dôsledku nižšia. Na druhej strane by správca mohol postupovať tak, že bude z kúpnej zmluvy o predaji majetku ako celku jednoznačne vyplývať, aká konkrétna čiastka z kúpnej ceny sa vzťahuje na konkrétne aktíva predané touto zmluvou (odsek 3 písm. c. komentovaného paragrafu). V takom prípade do príslušnej podstaty zaradí výťažok v takto uvedenom rozsahu. Domnievame sa, že v zájme transparentnosti celého procesu je v záujme všetkých zainteresovaných strán aby kúpna zmluva obsahovala vždy nielen určenie celkovej kúpnej ceny ale aj jej rozpočítanie na jednotlivé aktíva zmluvou predávané.

K § 220

Zákon upravuje mechanizmus pri vydávaní výťažku veriteľom podmienených pohľadávok.

K § 221

Pri oneskorenej prihláške pohľadávky zákon rozlišuje medzi dôvodmi z ktorých sa tak stalo, pričom ochranu poskytuje veriteľom, ktorých správca neinformoval o vyhlásení konkurzu napriek tomu že mu bola totožnosť veriteľa známa.

K § 222

Uvedené ustanovenie je zásadne zhodné s platnou úpravou.

K § 223

Ide o osobitné procesné ustanovenia pre časť speňažovanie a rozvrh.

K § 224

Navrhovaná platná úprava je zásadne zhodná s platnou právnou úpravou.

K § 225

V súlade s doterajšou úpravou, zrušením konkurzu zanikajú účinky, vyhlásenia konkurzu. Jednotliví veritelia majú možnosť na základe zoznamu pohľadávok viesť po zrušení konkurzu voči úpadcovi exekúciu alebo nútený výkon rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak (zákon ustanovuje inak napr. v súvislosti s oddĺžením úpadcu).

K § 226

Účelom malých konkurzov je predovšetkým zrýchlenie a zefektívnenie konkurzného konania v situáciách, keď to dané okolnosti prípadu umožňujú (to znamená ide o tzv. malých úpadcov). Zákon vymedzuje kritériá, kedy daný konkurz spĺňa kritériá na to, aby bol považovaný za malý konkurz.

K § 227

O tom, že konkurz je malý, môže rozhodnúť súd priamo v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo hocikedy v priebehu konkurzného konania.

K § 228

Predmetom tohto paragrafu je vymedzenie odchýlok, ktoré odlišujú malý konkurz od riadneho konkurzu. V prvom rade sa môžu upraviť jednotlivé lehoty stanovené týmto zákonom odlišne ako sú uvedené v zákone. V malom konkurze sa takisto predpokladá, že namiesto konštituovania veriteľského výboru bude záujmy veriteľov zastupovať len jedna nimi zvolená osoba. Podľa daných okolností môže súd v malom konkurze prijať aj iné opatrenia, ktoré sa mu budú javiť ako účelné v záujme čo najrýchlejšieho a najúspornejšieho vedenia konkurzného konania.

K § 229 a § 230

Na rozdiel od platnej právnej úpravy nový zákon umožňuje úpadcovi, ktorý je fyzickou osobou, za splnenia podmienok uvedených v zákone zbaviť sa po zrušení konkurzu svojich dlhov. Inštitút zbavenia sa dlhov (oddĺženie) je súčasťou mnohých moderných právnych úprav insolvenčného práva. Účelom oddĺženia úpadcu je možnosť poskytnúť úpadcom, ktorí sa dostali do úpadku nie z vlastnej viny alebo ktorí poskytovali potrebnú súčinnosť v priebehu konkurzu tzv. štart odznova. Možnosť oddĺženia úpadcu - fyzickej osoby treba chápať aj v kontexte toho, že úpadca - fyzická osoba, ktorý nie je podnikateľ, nemá možnosť podať návrh na povolenie reštrukturalizácie. Môže sa teda domáhať len vyhlásenia konkurzu a preto je v záujme spravodlivého riešenia jeho situácie dôležité, aby bol kompenzovaný cez možnosť zbavenia sa dlhov po jeho zrušení konkurzu.

K § 231

Návrh na odloženie môže podať zásadne len dlžník, a to v priebehu konania o vyhlásení konkurzu. Ak podáva návrh veriteľ, musí ísť o spoločný návrh veriteľa a dlžníka. Zákon takisto vymedzuje predpoklady a náležitosti návrhu na oddĺženie.

K § 232

O oddĺžení úpadcu rozhoduje súd najprv tzv. predbežným súhlasom. Súd udelí predbežný súhlas po tom, ako preskúmal podmienky potrebné na oddĺženie úpadcu. Zákon priznáva konkurznému veriteľovi možnosť domáhať sa zamietnutia návrhu, ak preukáže, že sú splnené zákonom ustanovené náležitosti.

K § 233

Rehabilitačným správcom je osoba vyberaná zo zoznamu správcov. Rehabilitačný správca musí spĺňať rovnaké podmienky, aké sú stanovené pre predbežného správcu. Rovnako ako aj iný správca ustanovený podľa tohto zákona, aj predbežný správca je povinný konať s odbornou starostlivosťou, pričom zodpovedá za škodu spôsobenú porušením tejto povinnosti. Pokiaľ ide o právomoci predbežného správcu, predbežný správca jednak dohliada nad činnosťou úpadcu v priebehu rehabilitácie, jednak môže rozhodovať o udelení súhlasu s niektorými v zákone vymedzenými transakciami, je povinný plniť informačnú povinnosť voči veriteľom a súdu a predovšetkým rozdeľuje medzi veriteľov časť príjmov ktoré úpadca získal v priebehu rehabilitačného roka.

K § 234

Predmetom tohto paragrafu je stanovenie obmedzení, ktoré z dôvodu rehabilitácie vyplývajú pre dlžníka. Dlžník je v prvom rade povinný vyvinúť všetko potrebné úsilie na to, aby získal zdroj príjmov, pričom jednotlivé príjmy získané v priebehu rehabilitačného roka dlžníkom sa budú podľa zákonom stanoveného pomeru prerozdeľovať medzi veriteľov. Prerozdelenie vykonáva správca po tom, ako mu dlžník na konci každého roka odovzdá náležitú čiastku z príjmov dosiahnutých dlžníkom v priebehu daného rehabilitačného roka. Správca si však môže vyhradiť, že jednotlivé pohľadávky, ktoré má dlžník s titulu svojho príjmu voči iným osobám, budú plnené týmito osobami priamo správcovi.

K § 235 a § 236

Zákon ustanovuje podmienky, za ktorých môže súd zrušiť predbežný súhlas. Súd musí zrušiť predbežný súhlas vtedy, ak na konci ktoréhokoľvek rehabilitačného roku nie je dlžník schopný uhradiť zo svojich príjmov ani minimálnu odmenu rehabilitačného správcu ustanovenú v súlade s vykonávacím predpisom.

K § 237

Zákon vymedzuje podmienky, za ktorých súd udelí konečný súhlas s rehabilitáciou. Účinkom udelenia konečného súhlasu je zánik právnych nárokov konkurzným veriteľov na splnenie pohľadávok neuhradených v konkurze.

K § 238

Zákon vymedzuje nároky vylúčené z rehabilitácie.

K § 239

Zákon stanovuje dodatočnú lehotu jedného roka od zverejnenia uznesenia o udelení konečného súhlasu, počas ktorej sa môže konkurzný veriteľ domáhať zrušenia takéhoto konečného súhlasu ak boli splnené isté dôvody uvedené v zákone. Okamihom zverejnenia uznesenia o zrušení konečného súhlasu sa obnovujú všetky nároky, ktoré zanikli v súvislosti s udelením konečného súhlasu (napr. obnovujú sa pohľadávky v rozsahu, v ktorom zanikli ako dôsledok udelenia konečného súhlasu).

K § 240 až § 247

Navrhovaný zákon podobne ako platná právna úprava predpokladá primerané použitie ustanovení občianskeho súdneho poriadku s výnimkou, že navrhovaná právna úprava ustanovuje inak.

K § 247 až § 280

Zákon vychádza z ustanovení vzorového zákona UNCITRAL o cezhraničných konkurzoch. Časť zahraničné konkurzy v podstate transponuje do právneho poriadku SR znenie vzorového zákona. Účelom úpravy je umožniť medzinárodnú spoluprácu v prípade cezhraničných konkurzov. Inými slovami, touto úpravou sa zavádza mechanizmus, na základe ktorého budú môcť slovenské súdy uznávať zahraničné konkurzné konania ako aj orgány zúčastnené v týchto konaniach. Zákon rozlišuje medzi dvoma typmi zahraničného konania, a to hlavným zahraničným konaním a vedľajším zahraničným konaním.

Predmetom prvej hlavy je vymedzenie základných zásad, na ktorých spočíva navrhovaná právna úprava. Predmetom druhej hlavy je všeobecné vymedzenie pojmov relevantných v súvislosti s cezhraničnými úpadkami. Tretia hlava upravuje prístup zahraničných zástupcov a veriteľov k súdom SR tak, aby sa zabránilo akejkoľvek diskriminácii spočívajúcej na zahraničnom prvku. Štvrtá hlava obsahuje ustanovenia o tom, ako môžu slovenské súdy uznávať zahraničné konania a ktoré ochranné opatrenia v súvislosti s uznávaním zahraničných konaní môžu slovenské súdy priznať s účinkami v SR. Piata hlava rieši otázky spolupráce slovenských súdnych orgánov so zahraničnými súdmi a zahraničnými zástupcami, kde sa zakladá princíp priamej komunikácie a spolupráce bez zbytočných formálnych obmedzení. Predmetom šiestej hlavy je úprava súbehu viacerých konaní, či už ide o súbeh medzi viacerými zahraničnými konaniami uznávanými na Slovensku alebo o súbeh medzi zahraničným konaním a konaním vedeným podľa tohto zákona.

Uvedená úprava sa vzťahuje na akékoľvek zahraničné konanie spĺňajúce kritéria podľa tohto zákona, pričom otázka vzájomnosti je irelevantná. Na druhej strane sa zachováva možnosť slovenských súdov uplatniť aj v týchto prípadoch výhradu verejného poriadku. Alternatívnym riešením je uzatváranie dvojstranných zmlúv s inými štátmi obsahujúcimi v zásadne rovnaké ustanovenia. V tomto prípade by SR uznávala len zahraničné konania v štátoch, s ktorými by mala uzatvorenú takúto zmluvu.

Problematika cezhraničných úpadkov vo vzťahu medzi členskými štátmi EU je riešená aj v Nariadení rady (ES) 1346/2000, ktoré má priamu účinnosť. Preto ak by bola vo vzťahu medzi členskými štátmi EU otázka ohľadom rovnakej problematiky riešená inak ako podľa navrhovaného znenia pre cezhraničné úpadky, nariadenie rady by malo v takomto prípade prednosť.

K § 281

Návrh zákona bude vyžadovať prijatie vykonávacích predpisov, ktoré budú ustanovovať podrobnú úpravu na vykonanie niektorých ustanovení zákona.

K § 282

Prechodné ustanovenia ustanovujú pôsobnosť tohoto zákona na už začaté konania podľa doterajšieho právneho predpisu.

K § 283

Navrhovaný dátum účinnosti.